

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξαμνην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 2. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξαμνηνοὶ καὶ Τρίμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 41ος

Ἀθῆναι, 7 Ἰουλίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 32

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἦταν ἐπιτέλους ἱστορή νὰ μὴν κάνη τίποτα γιὰ κείνους ποὺ ἐργάζονταν γι' αὐτήν. Κι' ἀρχισε νὰ κάνη μυστικοσυμβούλια μὲ τὸν Κάζη καὶ τὴν κυρία Ὁμόλλου, νὰ πρέχῃ, νὰ ἐνεργῇ, νὰ προετοιμάζῃ, κρυφὰ κάποια ἐκπληξή.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν δέκα μεγάλες πῆτες καμωμένες ἀπὸ κοπανισμένο παξιμάδι, χυμὸ ἀγρίου ζαχαροκάλαμου — ποὺ ζάχαρη ἀκόμα! — γάλα ἀπὸ κοκοφρίνικα καὶ σταφίδες. Οἱ πῆτες αὐτές, καλοψημένες στὸ φούρνο τοῦ Κῶδικ, ροδοκόκκινες κι' ἀληθινὰ ὀρεχτικές, στάλθηκαν τὴν ἴδια μέρα σιὰ χωριά — ἀπὸ μιὰ στὸ καθένα, κι' ἀνακηρύχθηκαν ὁμόφωνα νοστιμιότητες.

Ἴσως ἡ ἐτυμηγορία δὲν θὰ ἦταν τόσο κολακευτικὴ σ' ἓνα ἐστιατόριο τῆς Καλοκούττας ἢ καὶ τῆς Σαίγκον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ θυμηθῇ κανένας πῶς οἱ ναυαγοὶ τῆς Ἡρας εἶχαν νὰ φάνε γλύκισμα πολλὰς ἐβδομάδες καὶ γι' αὐτὸ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν στομάχων τοὺς ἔλαβε διαστάσεις γιγαντιαίες. Ἡ μπάντα τοῦ κ. Ρετὺ ἔκαμε τρεῖς λευγὲς γιὰ νὰ ῥθῃ νὰ παῖξῃ μπροστὰ στὶς δυὸ κυρίες· μπουκέτα ἀπὸ ἀγριολούλουδα τοὺς ἔστειλαν ἀπὸ παντοῦ· καὶ στιχουργοὶ ἀκόμα ἐξύμνησαν, μὲ χλωδὸς ἀλλὰ γεμάτους αἰσθημα στίχους τὶς εὐγενικὲς ζαχαροπλάστριες.

Τελοσπάντων, ἡ Ἀνθῆ

κι' ἡ κυρία Ὁμόλλου ἔμειναν τόσο εὐχαριστημένες ἀπὸ τὴν πρώτη τους δοκιμή, ὥστε μὲ πολὺ ζήλο ἐξακολούθησαν ὄχι μόνον γλυκίσματα κάθε λογῆς νὰ κατασκευάζουν, ἀλλὰ στὸ μαγείρεμα νὰ βοηθοῦν τὸν Κάζη, κι' ἀσπρόρρουχα νὰ μπαλῶνουν, καὶ φορέματα νὰ μαντάρουν, καὶ βότανα νὰ μαζεύουν γιὰ γιαντρίκι, καὶ τοὺς δυὸ

γιατροὺς νὰ βοηθοῦν στὴν περιποίησιν τῶν ἀρρώστων, καὶ τελοσπάντων νὰ κάνουν ὅ,τι μποροῦσαν, ὅ,τι ἤξεραν ἢ ὅ,τι ἦταν εὐκολο νὰ μάθουν. Ἔτσι, σὲ λίγον καιρὸ, ἔγιναν νοικοκυρὲς περίφημες.

Ἀλλὰ τὸ πιδ παράξενο γι' αὐτὲς ἦταν ποὺ ἡ ἐργασία τοὺς προξενόυσε εὐχαρίστηση, δὲν στενοχωριόταν, δὲν ἐπλητταν πιά, καὶ τὸ βράδυ ἐπεφταν νὰ κοιμηθοῦν, κουρασμένες ἀλήθεια, ἀλλὰ εὐχαριστημένες ἀπὸ τὴ συναισθησὴ πὼς ἔκαμαν τὸ χρέος τοὺς καὶ φάνηκαν χρήσιμες ὅσο μποροῦσαν στοὺς συντρόφους τοὺς.

Οἱ καϊμένοι αὐτοὶ τὶς εὐχαριστοῦσαν καὶ γιὰ τὸ παραιμικρότερο. Ναυτες, βλέπετε, καὶ στρατιῶτες, ἐργάτες ὅλοι ἀκούραστοι, ἔτρεφαν τὸ μεγαλύτερο θαυμασμὸ πρὸς τὴν ἐργασία. Ἡ λέξη «τεμπέλης» ἦταν γι' αὐτοὺς, καὶ μὲ τὸ δίκιο τοὺς, ἡ χειρότερη βρισιά. Πολλὰς φορὲς εἶχαν ἀπορήσει, κι' ἴσως ἀγαναχτήσῃ ἀπὸ μέσα τοὺς, βλέποντας πῶς οἱ δυὸ κυρίες δὲν ἦταν καλὲς γιὰ τίποτα σ' ἐκείνη τὴν ἐρημιά. Γι' αὐτὸ ἐκτιμοῦσαν τώρα περισσότερο τὴ φιλοπονία τοὺς καὶ προσπαθοῦσαν νὰ δείχνουν ὅπως μποροῦσαν τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τοὺς. Καὶ τὰ σκώμματα τοὺς τὰ εἶχαν στὸ ἐξῆς μόνον γιὰ τοὺς μουσικοὺς τοῦ κ. Ρετὺ, πού, μὲ τὴν πρόφασιν πὼς ἦταν καλλιτέχνες, ἐργάζονταν λιγώτερο ἀπ' ὅλους. Ἔτσι, στὴν ἀποικία, ἡ λέξη «μουσικός» κατάντησε νὰ σημαίνει φυγόπονος. Συχνὰ ἀκούγες : «Ἀ! ἦσουν μ ο υ σ ι κ οὶ σ ῆμερα;» Αὐτὸ ἐ-

«Ὁ Παῦλος ἔσκυψε κι' ἐξέτασε τὰ ἴχνη μὲ προσοχή»
(Σελ. 374, στ. β').

σήμαινε : «Τόσκαρες σήμερα απ' τή δουλειά ;»

«Αλλά κανένας δεν ήταν πιδ ευχαριστημένος από τον Παύλο για την αλλαγή της Ανθή. Καταλάβαινε πως η επίδραση του δικού του παραδείγματος είχε κάνει αυτό το θαύμα. Χωρίς να ποδάλει καμμία από τις λεπτές αριστοκρατικές της συνήθειες, η νέα κόρη αποχτούσε με την καινούργια αυτή ζωή μια όψη υγείας και ζωηρότητας που συμπλήρωνε την όμορφη της. Ο νέος, που στην αρχή την περιφρονούσε για τις ιδέες της, τώρα την εκτιμούσε και τη θαύμαζε βαθιά. Ήθελε να τη βλέπει όσο πιδ πολύ μπορούσε, και του άρεσε να μιλή μαζί της για τις εργασίες του, τις ελπίδες του και τα σχέδιά του για το μέλλον.

«Ετσι οι ημέρες περνούσαν γρήγορα μέσα στη γενική δραστηριότητα και φιλοπονία. Σιγά-σιγά η εργασία κανονίστηκε σε τρόπο ώστε τα πράγματα να βαδίζουν, για να πούμε έτσι, μονάχα τους. Γι' αυτό μπορούσε κανείς να υπολογίσει σε πόσον καιρό θάταν σε θέση να αρχίσουν το μεγάλο έργο και πότε θα μπορούσαν να αναχωρήσουν από το νησί με τέλειο πλοίο κατασκευασμένο απ' αυτούς τους ίδιους.

«Αλλά κανένας δεν αισθανόταν πιδ ανυπομονησία. Όλοι, απορροφημένοι από το ενδιαφέρον της κοινής καθημερινής εργασίας, φαίνονταν τέλεια εγκλιματισμένοι στην καινούργια πατρίδα. Τα περασμένα, τα πριν και μετά το ναυάγιο τραγικά, τα εγκλήματα του Αφγανού, η τιμωρία του, όλα σκοτίζονταν κι' έσθονταν από τη μνήμη τους.

Κι' όμως ήταν ακόμα πρόσφατα, χθεσινά. Τρεις μήνες μόνο, είχαν περάσει από την ημέρα που βγήκαν στο έρημο νησί, όταν, οι ξυλουργοί της «Ηρας» τοποθέτησαν στην παραλία, μπροστά σ' ένα μικρό φυσικό λιμάνι, τα πρώτα ξύλα που θάποτε λούσαν ένα μέρος από την καρίνα της νέας φρεγάδας.

«Ο Παύλος είχε κάνει το σχέδιο μ' όλες τις λεπτομέρειες. Θά είχε μήκος ογδόντα μέτρα και δυό καταστρώματα, κι' ίσως θά γινόνταν ατμοκίνητη, αν βρισκόταν στο νησί και λίγος έστω χαλκός, που θάταν απαραίτητος για την κατασκευή μερικών τουλάχιστο λεπτών οργάνων της ατμομηχανής. «Αν όμως δεν έβρισκαν χαλκό, θάκαναν το καράβι τους ίστιοφόρο. «Ετσι η αλλοίως, σε δεκαοχτώ μήνες, έπρεπε να είναι ναυπηγημένο, εφοδιασμένο, έτοιμο για ταξίδι.

Τήν ίδια μέρα που έγινε η έναρ-

ξη της κατασκευής—που μπήκαν, να πούμε, τα θεμέλια κι' η Ανθή, με ανθοστόλιστο σφυρί, έμπηξε την πρώτη σφήνα στην καρίνα—ο Παύλος, ο Χάνδος κι' ο Κάζης ανέβηκαν να εξερευνήσουν τη βορεινή ακτή του νησιού, που ως τότε δεν το είχαν κάμει με προσοχή.

Περπατούσαν πολλήν ώρα σε μια άμυδρη παραλία, που περικύκλωνε μικρόν όρμο, κλειστόν δόλοφυρα από βράχους αρκετά ψηλούς, όταν άξαφνα ο Χάνδος φώναξε :

—Θά μου πείτε πάλι πως έχω πάντα στο νου μου τὸ Ροβινσών Κρούσο. «Αλλά νά ένα περιστατικό απαράλλαχτο με τὸ δικό του. Θυμάστε πού είδε ἴχνη από γυμνά πόδια πάνω στην ἄμμο ; Νά τα.

Και λέγοντας, έδειχνε πραγματικῶς αποτυπώματα ποδιῶν, αρκετά βαθιά πάνω στον υγρὸν ἄκονα ἄμμο, που μόλις πρὸ ἐνός τετάρτου της ὥρας εἶχ' ἐλευθερωθεῖ απ' τὰ νερά με τὴν ἄμπωτιδα.

Τὰ αποτυπώματα αὐτὰ ήταν πολλά κι' είχαν διεύθυνση πρὸς τὴν ξηρά. Κι' ὄχι μόνο ήταν καθαρά, εὐδιάκριτα, μὰ φαίνονταν κι' ὀλωσδιόλου ἰδιαίτερα, καμωμένα ἀπὸ πόδια μακριὰ καὶ πλατιά, πού τὸ μεγάλο τους δάχτυλο ήταν, σὰν τῶν πιθήκων, ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τὰλλα, σχεδὸν ὅπως τὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ χεριοῦ.

«Ο Παύλος δὲν ἔβαλε τὰ γέλια, ὅπως περίμενε ὁ Χάνδος. Ἀπεναντίας ἔσκυψε κι' ἐξέτασε τὰ ἴχνη ἐκείνα με προσοχή. Τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε ἀπορία.

—Χωρὶς ἄλλο, εἶπε, κάποιοι ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας ἦρθε δὴ κι' ἔκαμε τὸ μπάνιο του. Ἀλλὰ πὼς ἦρθε πρωτύτερ' ἀπὸ μᾶς, ἂν ήταν στὴ σημερινὴ τελετή ; Ἐμεῖς δὲν σταθήκαμε, δὲν ἀργοπορήσαμε πουθενά. Κι' αὐτὰ τὰ αποτυπώματα φαίνονται φρέσκα.

—Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ νὰ πιστέψω πὼς εἶναι ἀπὸ πόδι καννίβαλου ! εἶπε ὁ Χάνδος. Αὐτὸ θάταν πολὺ πιδ διασκεδαστικό.

—Τότε θά εἶναι μᾶλλον πόδι γορίλλα ἢ χιμπατζῆ, εἶπε ὁ Παύλος, χωρὶς νὰ τὸν ἀπασχολήσῃ περισσότερο τὸ πρόβλημα.

Κι' οἱ δυὸ νέοι ἐξακολούθησαν τὴν πορεία τους.

«Ο Κάζης δὲν εἶχε πει λέξη. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἐξέτασε με μεγάλη προσοχή τὰ ἴχνη τῶν γυμνῶν ποδῶν, πού θάλεγε πὼς τοῦ προξενούσαν ἐκπληξη καὶ σχεδὸν τρόμο.

Χρειάσθηκε νὰ τὸν φωνάξῃ ὁ Παύλος δυὸ καὶ τρεῖς φορές γιὰ νὰ τοὺς

φθάσῃ. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ δρόμου ήταν σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικός. Μὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸν κάμουν νὰ πῇ τὴν αἰτία.

ΙΖ

«Ο πάσσαλος

Τὸ βράδυ, στὸ γυρισμό, ὁ Παύλος κι' ὁ Χάνδος εἶπαν γιὰ τὴς πατημασιὰς ἐκεῖνες πού εἶχαν ἰδεῖ στὴ βορεινὴ ἀκρογιαλιά.

«Ο πλοίαρχος Μανκαρὸ ἀνησύχησε περισσότερο ἀπ' ὅσο περίμενε ὁ Παύλος. Ἀμέσως πρόσταξε ἀνάκριση, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν εἶχε πάει κανένας νὰ κολυμπήσῃ στὴν ἀκρογιαλιά ἐκείνη.

—Ἄν τὰ ἴχνη εἶναι ἀπὸ πόδια δικῶν μας, εἶπε, θά ἡσυχάσουμε. Ἄν προκύψῃ ὅμως ἀπὸ τὴν ἀνάκριση πὼς δὲν πῆγε κεί κανένας, θά συμπεραίνουμε πὼς κάποιος ξένος κατοικεῖ στὸ νησί μας πού θά ἦρθε σήμερα. Καὶ τὸν ξένον αὐτὸν πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὸν γνωρίσουμε,

(Ἀκολουθεῖ)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—
«Ο πραγματευτής ! Δηλαδή ἡ ὥρα εἶναι κοντὰ δέκα.

Δρόμο, Παρασκευούλα ! Γρήγορα ! Στὴν παραλία ! Τί γενήκανε αὐτοί ! Δὲ γυρίσαν ἀκόμα ; Γιατί ;

Πῶς ! Γυρίσανε. Νά ! Βάζουν τὴ «Μαρία» στὴ θέση της. Τὴ στερεώνουν. Κρύβουν τὰ κουπιά. Κάνουν τὰ πάντα ἡσυχά, χωρὶς κουβέντες, χωρὶς μιλιὰ.

«Η Παρασκευούλα τοὺς πλησιάζει. Τὴν εἶδανε. Μὰ ὁ καθένας ἐξακολούθεῖ τὴ δουλειά του.

—Ἀργήσατε . . . λέει ἡ Παρασκευούλα.

Νὰ δὰ ἡ ὥρα πού θάχῃ καὶ ἡ Παρασκευούλα τὴ γνώμη της. «Ο καπετάνιος θυμῶναι. Ἀφήνει τὴ δουλειά του, τεντώνεται μιὰ, ἀγριοκοιτάζει τὴ μικρὴ καὶ φωνάζει :

—Δὲν πᾶς στὴ δουλειά σου, λέω ; Ἔ ;

Μὰ, κόβεται ἡ φωνή του, σταματᾷ ὁ καπετάνιος.

Νά ! Νάτοι ! Νάτοι οἱ ἄλλοι ! Οἱ ἄλλοι πού δὲν τοὺς θέλανε μαζί. Πού δὲν τοὺς πήραν στὸ ψάρεμα.

—Ἦρθατε ; Φωνάζει ὁ Κίμων ἀπὸ πέρα.

—Ἦρθατε ; Τί πιάσατε ;

—Πολλά ;

—Πόσα ;

«Όλοι μαζί ρωτοῦν καὶ τρέχουν. Τρέχουν νὰ δοῦν ἀπὸ κοντὰ. Οἱ ψαράδες ἔτοιμοι πιά, βαδίζουν γιὰ τὸ σπῆτι. Οἱ ἄλλοι τοὺς προφθαίνουν.

ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ'. — Στὴ σχεδία

—Ἀζόρ, Ἀζόρ ! . . θά μὲ πνίξουν ! . . τοῦ ἔλεγε, θά μὲ οἰξουν στὴ θάλασσα νὰ μὲ φᾶνε τὰ σκυλόψαρα ! . . Εἶναι κακοῦργοι αὐτοί . . Γι' αὐτὸ φορτώνουν καὶ ξεφορτώνουν στὰ σκοτεινά . . Ἀχ, πὼς νὰ κάμω νὰ γλυτώσω ; . . Πές μου ἐσύ, βοήθησέ με, καλέ μου Ἀζόρ ! . .

«Ο ἔξυπνος σκύλος, σὰ νὰ κατάλαβε τὴ θλίψη καὶ τὸ φόβο τοῦ παιδιοῦ, ἄρχισε νὰ τὸ γλείφῃ καὶ νὰ σιγογουλλίξῃ σὰ νὰ τοῦλεγε :

«—Μὴ φοβάσαι ! . . Δὲν θά σοὺ κάμουν τίποτα αὐτοί . . Ἐγὼ θά σὲ ὑπερασπισθῶ καὶ θά σὲ βοηθήσω . . »

Τότε τοῦ Μπέμπη τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα : Ἀντὶ νὰ μείνῃ στὸ καράβι, νὰ τὸν πετάξουν στὴ θάλασσα, δὲν ἔπρεπε καλύτερα μόνος του, νὰ γλυτώσῃ κολυμπώντας ; Θάπαινε μαζί του καὶ τὸν Ἀζόρ, ὁ ἕνας θά βοηθοῦσε τὸν ἄλλον στὸ κολύμπι, καὶ κάποιον θάφταναν γιὰ νὰ βγοῦν, ἢ κάποιο θάπαυτοῦσαν γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ. Ὅλα τὰ πλοῖα δὲν κάνουν λαθρεμπόριο,

Ἦταν νύχτα βαθιά. Στὸ καράβι, πού ήταν ἀγκυροβολημένο μπροστά σ' ἕνα ἔρημο ἀκρογιάλι, ἀλλὰ μακριὰ—δὲν τολμοῦσε φαίνεται, νὰ πα-

ΜΥΘΟΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ

ΚΑΛΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

«—Γιὰ ποῦ, Παπούλη, στὸ σκοτάδι ; »
«—Παιδί μου, πάω σιγά . . . στὸν Ἀδῆ ! Βλέπεις, γεράματα ! Δὲν ἔχω δύναμη διόλου . . . δὲν ἀντέχω ! »

«—Παπούλη, ἐγὼ θά σὲ προσέχω »
πᾶμε μαζί στὸν ἴσο δρόμο :
θά σὲ στηρίξω καὶ στὸν ὅμο
θά μου ἀλομπᾶς ὥς πού νὰ φτάσῃς
στὸ σπίτι σου νὰ ξεποστᾶσεις . . . »

«—Χρυσὸ παιδί μου, εὐλογημένο
νάσαι καλά . . . μὰ ἐγὼ πεθαίνω . . .
Πάρε ὅ, τι ἀπάνω μου βαστῶ . . . »

«—Παπούλη μου, Σ' εὐχαριστῶ
δὲν τόκανα νὰ μ' ὠφελήσῃς . . . »

«—Τόσο καλόκαρδο πού ἐσ' εἶσαι,
χαρούμενο στὸν Κόσμο ἔγχε . . .
Ποτέ σου δὲ θά δυστυχήσῃς . . .
Μὲ λὲν ἐμένανε . . . Χριστὸ ! »

Καὶ σὰν οὐράνιο φῶς στὰ αἰθέρια
λάμπει καὶ χάνεται στ' ἀστέρια !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ραπλησιάζῃ—κοιμόνταν ὅλοι. Ἀν ὁ Μπέμπης πήγαινε σιγά-σιγά ὡς τὴν κουπαστὴ κι' ἔπρεπε στὴ θάλασσα, ἴσως δὲν θά τὸν ἀκούγε κανένας.

Ἀλλὰ τότε τοῦ ἦρθε κι' ἄλλη ἰδέα. Ἐκεῖ-χάμω, κοντὰ στὰ κασσόνι, ήταν μερικά σανίδια καρφωμένα κοντὰ-κοντὰ πάνω σὲ δυὸ ξύλα. Δὲν ἤξερε γιὰτί τὰ εἶχαν, σκεφθῆκε ὅμως πὼς ἂν τᾶρριχνε στὴ θάλασσα, θά μπορούσε νὰ σταθῇ πάνω τους, ὅπως τὸν εἶχε πάρει καὶ μετὴ τὴ βάρκα του. Ἀλήθεια, πιδ σίγουρο θάταν νὰ κατεβάσῃ στὴ θάλασσα τὴ βάρκα του καὶ νὰ φύγῃ μ' αὐτήν. Μὰ δὲν μπορούσε νὰ τὸ κάμῃ μόνος του, δὲν εἶχε τόση δύναμη. Μὰ καὶ νᾶχε, θάκανε θόρυβο πού θά ξυπνοῦσε τοὺς κακοῦργους καὶ θά τὸν τσάκωναν.

—Ἀζόρ ! εἶπε τοῦ σκύλου. Ἐρχεσαι νὰ τὸ σκάσουμε κι' οἱ δυὸ, πάνω σ' αὐτὲς τὴς σανίδες ;

—Γάβ, γάβ ! ἔκαμε ὁ Ἀζόρ, σὰ νὰ τοῦλεγε «ναί, ναί ! Σὲ ἀκολουθῶ ! »

Σιγά-σιγά, καὶ με κόπο, ὁ Μπέμπης τραβήξε τὴς σανίδες ὡς τὴν κουπαστὴ κι' ἀπὸ κεί τὴς ἔσπρωξε νὰ πέσουν στὸ νερό. Ἐγινε βέβαια κάποιοι κρότος κι' ὁ Μπέμπης, τρομαγμένος στάθηκε ν' ἀκούσῃ μὴν ξύπνησε κανένας. Ἀλλὰ ὄχι, δὲν ἀκούσε τίποτα.

—Ἀζόρ ! ἔλα ! πέσε καὶ σὺ μαζί μου !

Ἐκαμε τὸ σταυρό του, ἔπεσε στὴ θάλασσα κι' ὁ σκύλος μαζί του. Ἡ

σχεδιά είχε απομακρυνθεί. Την έφτασαν κολυμπώντας, ανέβηκαν πάνω και... το καινούργιο ταξίδι άρχισε.

Όλη τη νύχτα έτρεξαν πάνω στη σχεδιά που την έπαιρνε το ρέμα με μεγάλη γοηγοράδα. Κι όταν ξημέρωσε, είδαν με χαρά τους πώς το καράβι των κακούργων δεν φαινόταν πουθενά. Μά ούτε κι η άκρογαλιά. Μόνο θάλασσα έβλεπαν γύρω τους. Φαίνεται πώς το ρέμα τους είχε απομακρύνει από την ξηρά που έβλεπαν μπροστά τους τη νύχτα.

Άλλά τί τους ένοιαζε; Η σχεδιά τους βαστούσε, η θάλασσα ήταν λάδι, ο ήλιος είχε βγει, από πάνω τους πετούσαν θαλασσοπούλια, ο Άζορ γαύγιζε από χαρά κι ο Μπέμπης κουνούσε το μαντίλι του και φώναζε:

Ζήτω! Ζήτω!... Γλυτώσαμε!...

Τώρα δεν είχε φόβο να τον πιάσουν οι κακούργοι και να τον ρίξουν στα ψάρια. Σε λίγο, καθώς έτρεχε η σχεδιά, άλλη ξηρά θα παρουσιαζόταν—ίσως κανένα ωραίο νησί. Η θάλασσα κανένα πλοίο και θα τους έπαιρνε να τους γυρίσει στην Ελλάδα. Περίεργο, αλήθεια, πώς ο Μπέμπης δεν είχε κανένα φόβο, καμιά ανησυχία. Κι ούτε πεινούσε, ούτε διηρούσε.

—Άζορ! έλεγε του σκύλου, σε λίγο θάμαστε στο σπίτι μου, στη Γλυφάδα! Να ιδής πώς θα σε αγαπούν ο μπαμπάς μου, η μαμμά μου κι η αδερφή μου η Μπέμπα. Έγώ θα τους πω τί καλός σκύλος είσαι, και τί παρηγοριά και βοήθεια μου έδωσες!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΣΑΚΜΑΚΙ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΦΩΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας στρατιώτης που για πολλά χρόνια είχε υπηρετήσει πιστά το βασιλιά του κι άμα ο πόλεμος τελείωσε, γεμάτος πληγές καθώς ήταν, άνιανος για κάθε υπηρεσία αναγκάστηκε να φύγει απ' το στρατό. Ο βασιλιάς τότε του είπε: «Μπορείς να γυρίσεις στο σπίτι σου, γιατί δε σε χρειάζονται πιά. Να ξέρεις όμως πώς δε θα μπορέσω να σου εξακολουθήσω το μισθό· δεν έχω χρήματα να δίνω στους δέ μου κανουν καμιά υπηρεσία».

Κι ο στρατιώτης έφυγε. Μη έχοντας πιά τα μέσα για να ζήσει περπάτησε όλημέρα χωρίς να ξέρει, ούτε ποϋ πήγαινε, ως που, όταν νύχτωσε έφτασε σ' ένα μεγάλο δάσος.

Ανάμεσα στο σκοτάδι που άπλωνόταν παντού άγνάντεψε άξαφνα ένα φως, ένα τόσο-δύ μικρό φωσάκι και βαδίζοντας προς το μέρος του είδε πώς έρχόταν από μια καλύβα, όπου κατοικούσε μια γριά μάγισσα.

—Άσε με να περάσω τη νύχτα μου εδώ και δός μου κάτι να βάλω στο στόμα μου, γιατί δε βασιτώ πιά, παρακάλεσε τη γριά.

—Χαχά! που άκούστηκε ποτέ να δώση κανείς φαί σ' έναν αποσταμένο στρατιώτη! άπάντησε κείνη με τη βραχνή της φωνή. Όστόσο από συμπόνια θα σ' αφήσω να μείνεις στο σπίτι μου, αν μου κάμης ε,τι σου παραγγείλω.

Ο στρατιώτης τη ρώτησε τί ήθελε. Κι αυτή τον διάταξε να σκάψη

στον κήπο της. Δέχτηκε. Και την άλλη μέρα δούλεψε μ' όλη του τη δύναμη, δεν πρόκαμε όμως να τελειώσει τη δουλειά ως το βράδυ.

—Χμ! βλέπω πώς πρέπει να τσάφσουμε για σήμερα, είπε η μάγισσα. Θα σ' αφήσω λοιπόν να περάσης κι αυτή τη νύχτα στο σπίτι μου και συ για πληρωμή θα μου κόψης και θα μου κουβαλήσης στην άποθήκη μου δώδεκα δεμάτια ξύλα απ' το δάσος.

Ο στρατιώτης δούλεψε όλη την άλλη μέρα. Έπειδή όμως και πάλι δεν πρόκαμε, ως το δειλινό να τελειώσει όλη τη δουλειά, η μάγισσα τον είπε πάλι να περάση τη νύχτα στην καλύβα της.

Αύριο δε θαχης πολλή δουλειά, του είπε. Θέλω μόνο να μου φέρης από μέσα απ' το ξεροπήγαδο που είναι πίσω απ' το καλύβι μου, το τσακμάκι με το γαλάζιο φως που βρίσκεται στο βυθό του.

Τάλλο πρωί η μάγισσα τον έφερε στο πηγάδι και τον κατέβασε μέσα σ' ένα καλάθι. Δε δυσκολεύτηκε να βρῆ εκεί το τσακμάκι που γύρευε. Τό πήρε κι έκαμε σημάδι στη μάγισσα να τον τραβήξη άπάνω. Έκείνη άρχισε να τον τραβά, μά μόλις έφτασε στο χείλος του πηγαδιού, θέλησε να τ' άρπάξη το τσακμάκι απ' τα χέρια.

—Σε γελάσανε, κυρά μου· έκαμε τότε ο στρατιώτης, καταλαβαίνοντας το δολερό της σκοπό. Άν δεν πατήσω πρώτα το πόδι μου στη γῆ, δε σου το δίνω.

Η μάγισσα λύσσαξε, άμα άκουσε αυτά τα λόγια και, παρατώντας το

σκονί, τον άφησε να ξαναπέση στο ξεροπήγαδο.

Ο κακόμοιρος ο στρατιώτης κατρακύλησε στο βαθύ πηγάδι, εύτυχώς όμως που δε χτύπησε. Τό τσακμάκι ήταν ακόμα ανάμεσα απ' τα δάχτυλά του, μά τί θα τόκανε τώρα πιά; Έβλεπε καλά πώς δε θα ξέφευγε το θάνατο.

Έμεινε για λίγο σκεφτικός, σε μια μεγάλη άμχανία και τέλος έβγαλε τη πίπα του και τη γέμισε.

—Συ θα είσαι η τελευταία μου παρηγοριά, είπε.

Κι ύστερα άναψε το τσακμάκι. Ένα χλωμό, γαλάζιο φως χύθηκε απ' τη φλόγα του. Ο στρατιώτης άναψε σ' αυτήν τη πίπα του κι άρχισε να καπνίζει. Μόλις ο καπνός άρχισε ν' ανεβαίνει σε μικρές τολύπες, άξαφνα πετάχτηκε μπροστά στο στρατιώτη ένας μαύρος άράπης.

—Τί προστάζει ο άφέντης;

—Τί προστάζω; είπε ο στρατιώτης που τάχε χαμένα.

—Πρέπει να κάμω ε,τι με προστάζει ο άφέντης έξηγήσε ο άράπης.

—Τότε το καλύτερο που έχεις να κάμης είναι να με βγάλης από τοϋτο το ξεροπήγαδο.

Ο άράπης τοϋ έπιασε άμέσως το χέρι και απ' ένα ύπόγειο μακρυνάρι τον έβγαλε στο φως. Εκεί που άνέβαιναν τοϋδειξε μια μεγάλη σπηλιά. Μέσα σ' αυτήν η μάγισσα είχε φυλαγμένους τοϋς θησαυρούς της κι ο στρατιώτης φορτώθηκε όσο πιδό πολύ μάλαμα μπορούσε να κουβαλήση.

Άμα βγήκαν έξω απ' το πηγάδι, ο στρατιώτης παράγγειλε στον άράπη να πάρη τη μάγισσα στο Δικαστή.

Ο άράπης υπάκουσε και σε δυο λεπτά μέσα η μάγισσα, καθάλλα σ' έναν άγρίοδατο που ούρλιαζε τρομαχτικά κι έτρεχε σαν τον άνεμο, έφτανε μπροστά στο Δικαστή.

Λίγη ώρα ύστερότερα ο άράπης γύρισε στο στρατιώτη, φέρνοντάς του την είδηση ε,τι τη μάγισσα την κρέμασαν.

—Τί άλλο προστάζει ο άφέντης;

—Τίποτ' άλλο για την ώρα, είπε ο στρατιώτης. Μπορείς να πηγαίνης. Μόνο να είσαι έτοιμος για όταν σε ξαναχρειαστώ.

Δεν έχεις παρά ν' ανάψης τη πίπα σου στο γαλάζιο φως του τσακμακιού και στη στιγμή θάμαι κοντά σου, είπε ο άράπης και χάθηκε.

Τότε ο στρατιώτης ξαναγύρισε στην πολιτεία απ' όπου είχε φύγει. Πήγε κατ' εύθειαν στο μεγαλύτερο ξενοδοχείο του τόπου και παράγγειλε στον

ξενοδόχο να τοϋ έτοιμάσουν άκριβά φορέματα και μια κάμαρα πλούσια έπιπλωμένη.

Άμα έτοιμάστηκε, μπήκε μέσα, κι άφου έκλεισε προσεχτικά όλες τις πόρτες, άναψε την πίπα του στο τσακμάκι που τάχε πάντα μαζί του. Ο άράπης παρουσιάστηκε.

—Τί προστάζει ο άφέντης;

—Τό βασιλιά αυτός της πολιτείας τον είχα ύπηρετήσει πιστά για πολλά χρόνια, μά όταν ο πόλεμος με είχε κάμει πιά άνιανος για υπηρεσία, ο βασιλιάς μ' έδωξε και λίγο έλειψε να πεθάνω της πείνας. Θέλω να τον έκδικηθώ.

—Τί προστάζεις λοιπόν να κάμω; ρώτησε ο άράπης.

—Τά μεσάνυχτα, την ώρα που η θυγατέρα τοϋ βασιλιά κοιμάται στο πουπουλένιο της κρεβάτι, πρέπει να την πάρης απ' το παλάτι και να μοϋ την φέρης εδώ, να την έχω για σκλάβο μου.

Ο άράπης προσπάθησε να τον κάνη νάλλάξη γνώμη, μά τα λόγια του πήγαν στα χαμένα. Τοϋ κάκου τοϋ έλεγε ε,τι μ' όλο που για τον ίδιο δε θάταν διόλου δύσκολο να τοϋ την φέρη, θάταν για κείνον πολύ επικίνδυνο, αν τυχόν και τον καταλάβαιναν.

Την ώρα λοιπόν που το μεγάλο ρολόι της έκκλησίας χτύπησε δώδεκα, ο άράπης παρουσιάστηκε με τη βασιλοπούλα στην άγκαλιά του.

—Χά! Χά! Ηρθες λοιπόν! της φώναξε ο στρατιώτης. Έλα, φέρε τη σκούπα να σκουπίσης την κάμαρά μου.

Όταν τελείωσε αυτή τη δουλειά την έκραξε πάλι, και δείχνοντάς της τα πόδια του, τη διάταξε να τοϋ βγάλη τις μπότες.

Η βασιλοπούλα υπάκουσε στις διαταγές του δίχως παράπονο, δίχως αντίσταση, μά τα μάτια μισόκλειστα και μόλις ο πειτινός λάλησε, ο άράπης την ξανάφερε στο παλάτι και την άπίθωσε άπαλά στο πουπουλένιο της στρώμα.

Τάλλο πρωί η βασιλοπούλα, μόλις ξύπνησε, έτρεξε στον πατέρα της το βασιλιά και τοϋ διηγήθηκε τί περίεργο όνειρο είχε ιδεί.

—Μοϋ φάνηκε, είπε, πώς με κουβάλησαν με γρηγοράδα άστραπής στη κάμαρα κάποιου στρατιώτη που με μεταχειρίζονταν σαν σκλάβο. Ως και την κάμαρά του μ' έβαλε να σκουπίσω και μοϋ είπε να καθαρίσω τα παπούτσια του. Τό περίεργο είναι που αισθανόμαι κόυρασμένη, σαν να είχα κάμει σ' αλήθεια όλες αυτές δουλειές. Κι όμως δεν ήταν παρά ένα όνειρο...

—Τ' όνειρο μπορεί νάταν κι' αλήθεια, είπε ο βασιλιάς, και γι' αυτό θα σου δώσω μια συμβουλή. Απόψε να γεμίσης την τσέπη σου με άχλάδια και να της κάμης μια τρύπα, σε τρόπο που αν ίσως σε ξαναπάρουν, αυτά να πέσουν και να σημαδέψουν το δρόμο.

Ένός ο βασιλιάς μιλούσε, στεκόταν δίπλα του, άόρατος ο άράπης. Κι έτσι άκουσε τα λόγια του. Την νύχτα λοιπόν, την ώρα που όλος ο κόσμος κοιμόταν, πήρε και σκόρπισε άχλάδια σ' όλους τοϋς δρόμους και μ' αυτόν το τρόπο τάχλαδια που έπεσαν απ' τη τσέπη της βασιλοπούλας δε θα μπορούσαν να χρησιμέψουν για οδηγός.

Η δυστυχισμένη κορασιά όλη τη νύχτα δούλεψε στη κάμαρα τοϋ στρατιώτη, ώσούτου με το λάλημα τοϋ πετεινού ο άράπης την ξανάφερε στο παλάτι.

Τάλλο πρωί ο βασιλιάς έστειλε ύπηρετες που θάβρισαν με τη βοήθεια των άχλαδιών, καθώς νόμιζε, που έπαιρναν τη νύχτα τη θυγατέρα του. Μά οι κόποι τοϋς πήγαν χαμένοι, γιατί όλοι οι δρόμοι ήταν σπαρμένοι με άπιδία.

—Πρέπει να σκεφτούμε κανέναν άλλο τρόπο· είπε ο βασιλιάς, άμα είδε τοϋς ύπηρετες να γυρίζουν άπραχτοι και συμβούλεψε στη βασιλοπούλα να πέση με τα γοβάκια της στο κρεβάτι κι αν τυχόν τη νύχτα την ξανάπαιρναν, της είπε να κρύψη το ένα γοβάκι εκεί που θα την πήγαιναν.

Πάλι όμως ο άράπης άκουσε το σχέδιο και συμβούλεψε το στρατιώτη να μη θελήση τη βασιλοπούλα αυτό το βράδυ, γιατί δε θάταν διόλου δύσκολο να βρουν ποϋ θα έκρυβε η πονηρή το γοβάκι της. Τοϋ κάκου! Ο στρατιώτης σώνει και καλά επέμενε. Τά μεσάνυχτα λοιπόν ο άράπης τοϋ ξανάφερε τη βασιλοπούλα που δούλεψε όλη τη νύχτα. Μά η κατεργάρα, προτοϋ την φέρουν πάλι στο παλάτι, κατώρθωσε να κρύψη το ένα της γοβάκι κάτω απ' το στρώμα, στο κρεβάτι τοϋ στρατιώτη. Και τάλλο πρωί οι ύπηρετες τοϋ βασιλιά, άφου έψαξαν σ' όλα τα κρεβάτια τοϋ βασιλείου για το γοβάκι της βασιλοπούλας, το βρήκαν στην κάμαρα τοϋ στρατιώτη.

Έπιασαν τότε, που λέτε, το κακόμοιρο το στρατιώτη και τον έρριξαν στη φυλακή. Για κακή του τύχη δεν είχε πάρει μαζί το θησαυρό του, το τσακμάκι με το γαλάζιο φως. Τί να κάμη τώρα; Εύτυχώς ενώ στεκόταν άλυσσοδεμένος μπροστά απ' το

παράθυρο τοϋ κελλιού του, είδε να περνά ένας καλός του φίλος. Είχε στην τσέπη του ακόμα ένα φλουρί, τοϋ τδωσε λοιπόν και τον παρακάλεσε να τρέξη στο ξενοδοχείο να τοϋ φέρη ένα μογαλάκι που είχε αφήσει εκεί. Εκείνος έτρεξε γρήγορα και σε λίγα λεπτά ξαναγύρισε με το μογαλάκι στα χέρια. Άμέσως ο στρατιώτης έβγαλε από μέσα το τσακμάκι του, άναψε την πίπα του κι ο άράπης πετάχτηκε μπροστά του.

—Μη φοβάσαι, άφέντη, τοϋ είπε. Να πäs χωρίς ν' αντισταθής ε,που κι αν σε πάρουν, μόνο μη λησμονήσης το τσακμάκι σου.

Την άλλη μέρα έγινε η δίκη κι ο Δικαστής καταδίκασε το στρατιώτη σε θάνατο.

Είχε στηθεί η κρεμάλα κι' όλα ήταν έτοιμα για την εκτέλεση, όταν ο στρατιώτης γύρεψε απ' το βασιλιά μια στερνή χάρη.

—Τί θέλεις; ρώτησε ο βασιλιάς. —Αν το επιτρέπη η Μεγαλειότητά σας, να καπνίσω την πίπα μου, πριν πεθάνω.

—Μπορείς να καπνίσης όσο θέλεις· είπε ο βασιλιάς. Μά μη νομίζεις πώς θα με καταφέρης να σου χαρίσω τη ζωή.

Ο στρατιώτης έβγαλε την πίπα του και την άναψε στο γαλάζιο φως τοϋ τσακμακιού. Πήρε μια ρουφηξιά και φύσηξε ύστερα τον καπνό απ' το στόμα του.

—Τί προστάζει ο άφέντης;

Κι ο άράπης παρουσιάστηκε μπροστά του κρατώντας στο χέρι ένα ρόπαλο.

—Σκότωσε πρώτα τον άδικο Δικαστή κι' ύστερα το σκληρό βασιλιά, που με μεταχειρίστηκε τόσο άσχημα, μαζί μ' όλους τοϋς πάλαιανούς του.

Τό ρόπαλο στριφογύρισε στον άέρα και σε κάθε χτύπημα έπεφτε κι' από ένας νεκρός. Ο βασιλιάς φοβήθηκε, σαν είδε όλα αυτά και ζήτησε έλεος κι' ο στρατιώτης τότε τοϋ χάρισε τη ζωή με τη συμφωνία να τοϋ δώση τη θυγατέρα του για γυναίκα και το βασιλείο του προίκα.

Κι ο βασιλιάς άνογκάστηκε και τη θυγατέρα του και το βασιλείο του να τοϋ χάριση. Μπορούσε να κάμη κι' αλλοιώς...

(Μετάφραση)

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ἄφου ἔπλυνε κι' ἔτριψε τίς κα-
τοαρόλες του καί τὰ ταψιά του ὁ Μὸ
πῆρε ἕναν κουβά καμωμένον ἀπὸ πε-
τοῖ βουβάλου καί τράβηξε κατὰ τὸ
ποτάμι σάν νὰ ἤθελε νὰ πάη νὰ βγά-
λῃ νερό.

Δὲν κατέθηκε ὅμως ὡς κάτω. Πέ-
ρασε μὲ τὸ πιδ ἄθωο ὕψος του κό-
σμου πίσω ἀπὸ τὴν καλύβα ὅπου εἶ-
χαν τοποθετήσει τὸ φέρετρο, κι' ἄ-
φου κοίταξε γύρω του καί βεβαιώ-
θηκε πὼς ἦταν ὁλομόναχος, παρα-
μέρισε ἕνα-δυὸ φύλλα τῆς ψάθας ποῦ

σχημάτιζε τὸν τοῖχο τῆς καλύβας
καί κοίταξε μέσα.

Αὐτὸ ποῦ εἶδε τοῦ προξέγγισε κα-
τάπληξη.

Μέσα στὴν καλύβα, ποῦ τὴν εἶχαν
σιγουρίσει σὲ νεκρὸ θάλαμο, τὸ ὡ-
ραῖο φέρετρο ἦταν τοποθετημένο ἐ-
πάνω σὲ δυὸ τρίποδα, δίπλα σ' ἕνα
μικρὸ βωμὸ ὅπου ἦταν ἀναμμένα ἄ-
ρωματικά κεριά, ἔκαιγε λιθάνι καί
βρίσκονταν ἀπλωμένα μακρυὰ χαρ-
τιά προσευχών.

Λοιπὸν τὸ φέρετρο δὲν ἦταν ἄδειο!
Κι' ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπ' ὅλη αὐτὴ

τὴν πολυτέλεια, τὸ νεκρὸ σῶμα ποῦ
ἔκλεινε μέσα του, θὰ ἦταν κανενὸς
πλούσιου καί μεγάλου Ἀνναμίτη.

Ὁ θάνατος δὲν ἐμπνέει κανένα τρό-
μο καί καμμιὰ ἀηδία στοὺς Ἀνναμί-
τες. Κι' ὁ πιδ φοβητοῦσάρας ἰθαγενῆς
ποῦ θὰ πέθαινε ἀπὸ τὸν τρόμο του
ἂν ἄκουγε μέσα στὸ σκοτάδι τὸ τρί-
ξιμο ἐνὸς ποντικοῦ, εἶναι ἄξιος νὰ
κοιμηθῇ μακάρια μέσα σ' ἕνα φέρε-
τρο ἀφου πετάξει πρῶτα ἀπὸ μέσα
τὸν νεκρὸ τοῦ ἑνοικο. Λαίπὸν ὁ Μὸ
ὅσο δειλὸς κι' ἂν ἦταν, τώρα δὲν
φοβόταν.

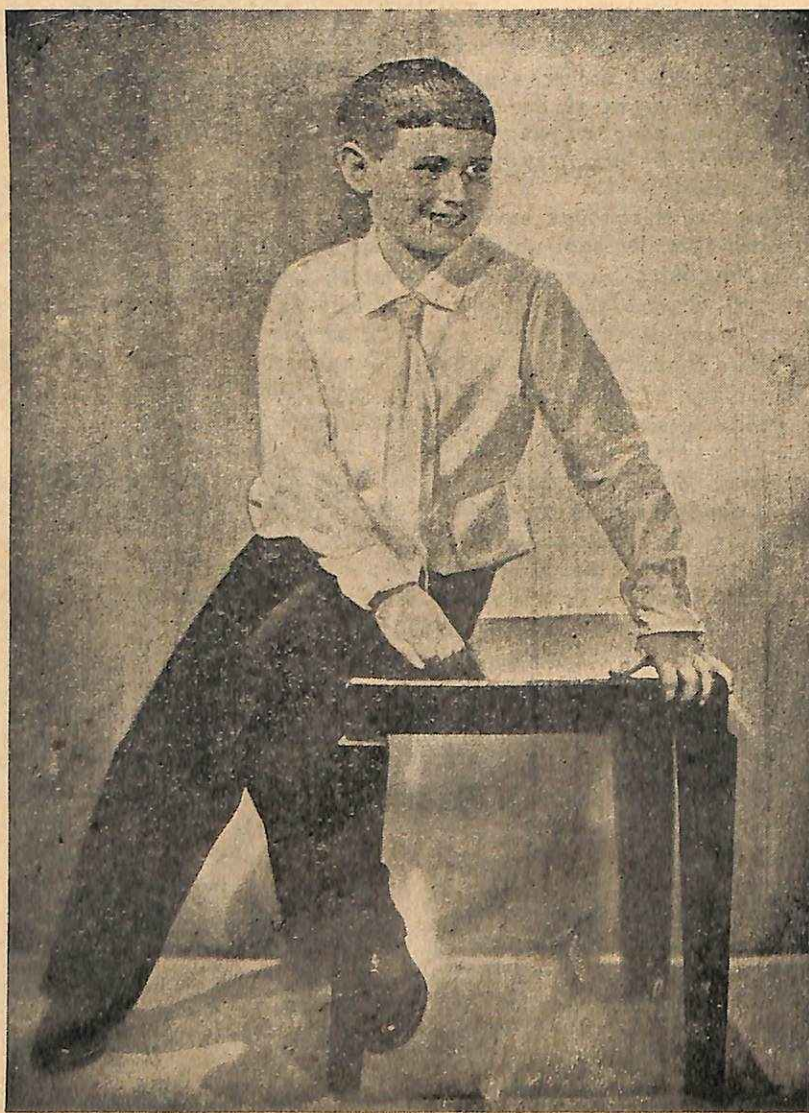
Ξανακοίταξε πάλι μέσα στὴν κα-
λύβα κι' ἀφου βεβαιώθηκε πὼς δὲν
βρισκόταν μέσα κανένας ζωντανός,
πῆρε τὸν κουβά του, γύρισε τρέχον-
τας στὸ μαγειριό του, κι' ἀνοίγοντας
κρυφὰ ἕνα κασσελάκι ὅπου φύλαγε ὁ
Τσοῦ διάφορα ἐργαλεῖα, πῆρε ἀπὸ
μέσα ἕνα σφυρί κι' ἕνα κατσαβίδι.
Ἦστερα, μὲ μεγάλες προφυλάξεις,
πῆγε πάλι στὴν καλύβα, ἀνοίξε τὴν
κλειδαριὰ μὲ τὸ κατσαβίδι, καί σιγά-
σιγά κι' ἀθόρυβα πλησίασε τὸ φέρε-
τρο.

Τί σκοποὺς εἶχε λοιπὸν ὁ Μὸ;
Κρύψτε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὰ χέ-
ρια σας, καλὰ καί κακὰ πνεύματα!

Ξεχνώντας τὸν Τρούγκ-Φι ποῦ
βλέπει μέσα ἀπὸ τοὺς τοίχους τὸν
Ντούγκ Τὰν μὲ τὴν κοφτερὴ ρομ-
φαία τὸν Τό-Κὺ τὸν φύλακα τῆς
γῆς τὴν Κουάμ. Ἄν τὴ θεὰ μὲ τὰ
χίλια χέρια, ὁ φίλος μας εἶχε βάλει
στὸ νοῦ του ἕνα διαβολικὸ σχέδιο,
ποῦ δὲν παραδέχεται κανένας θεὸς
ἢ ἀνθρώπινος νόμος, μὰ ποῦ ὥστόσο
ὁ ἴδιος νόμιζε πὼς θὰ μπορούσε νὰ
ἐκτελέσῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα φόβο
τιμωρίας.

Τὸ φέρετρο ἦταν στὴν ἀπόλυτη
διάθεσή του μαζί μὲ τὸ περιεχόμενό
του καί μέσα στὸν σαρκοφάγο ὁ νε-
κρὸς θὰ ἦταν δίχως ἄλλο στολισμέ-
νος μὲ τὰ καλύτερά του ρούχα καί
μὲ τὰ πιδ πολὺτιμα χρυσαφικά του,
δαχτυλίδια, ἐγκόλπια, ταμπакέρες
κτλ.

Ἡ εὐκαιρία λοιπὸν ἦταν μοναδική
καί τόσο περισσότερο ποῦ οἱ πειρα-
τὲς ὅταν ἔπιασαν αἰχμάλωτό τους τὸν
Μὸ τοῦ πῆραν ὅτι εἶχε καί δὲν εἶχε
ἐπάνω του, ἀρχίζοντας ἀπὸ τίς λίγες
πενταροδεκάρες ποῦ εἶχε κρυμμένες
στὴ ζώνη του καί τελειώνοντας τίς
κάλτσες του καί στὰ ματογυάλια ἀ-
κόμη. Ἄν ἔπαιρνε λοιπὸν ἀπὸ μέσα
ἀπὸ τὸ φέρετρο ὅ,τι πολὺτιμο ἔβρι-
σκε, δὲν θὰ λάβαινε, παρὰ τὴ δίκαιη
ἀποζημίωση γιὰ τίς δικές του ἀπώ-
λειες. Μ' αὐτὸν τὸν σκοπὸ λοιπὸν,
κρυφὰ σάν κλέφτης, τρύπωνε μέσα
στὴν καλύβα.

— Μὲ γειὰ τὸ πρῶτο μακρὸ πανταλόνι! — Εὐχαριστῶ πολὺ, καί
στὰ δικὰ σας!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἄλλωστε δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ κα-
καρδίσῃ τὸν νεκρὸ, καί γιὰ νὰ τὸν
ἐξευμενίσῃ κάπως, περισσότερο ὅμως
γιὰ νὰ σώσῃ τὰ προσχήματα, ἂν κα-
τὰ τύχην ἔμπαινε μέσα κανένας πει-
ρατῆς καί τὸν τσάκωνε ἐπ' αὐτοφό-
ρῳ, εἶχε φέρει μαζί του μιὰ πρέζα
ἀλάτι καί μιὰ χουφτίσα ρύζι.

Ὅπως δὴποτε, εἴτε ἐρχόταν κανεὶς
εἴτε δὲν ἐρχόταν, αὐτὸς θὰ ἐφάρμο-
ζε πιστὰ τοὺς τύπους, βάζοντας τὸ
ἀλάτι καί τὸ ρύζι ἐπάνω στὸ στόμα
τοῦ νεκροῦ. Καί ἂν ὁ νε-
κρὸς δὲν ἔμενε ἱκανοποιη-
μένος ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν
προσφορά, ποῦ εἶναι σύμφω-
νὴ μὲ ὅλους τοὺς κανόνες
τῶν ἱερῶν βιβλίων, αὐτὸ ἐ-
σήμαινε πὼς ἦταν πολὺ ζευ-
ζέκης καί κακότροπος καί
πὼς ὁ Μεγάλος Κριτὴς θὰ
εἶχε ρίξει τίς τρεῖς ψυχές
του καί τὰ ἐπτά του πνεύ-
ματα στοὺς βαθύτερους κύ-
κλους τῆς Κόλασης.

Τὸ ἀδύνατο καί τρεμου-
λιάρικο φῶς τῶν κεριῶν τὸν
ἐτρόμαζε περισσότερο ἀπὸ
κάθε τι ἄλλο ἐκεῖ μέσα. Τὸ
φέρετρο μάλιστα δὲν τὸν ἐ-
δείλιαζε ὁλότελα. Ἦταν κα-
μωμένο ἀπὸ ξύλο πρῶτης
τάξεως, φαινόταν στερεό, μὰ
εἴτε βιδωμένο, εἴτε καρφω-
μένο ἦταν τὸ καπάκι του,
τὰ ἐργαλεῖα τοῦ Μὸ θὰ κα-
τάφερναν στὸ τέλος νὰ τὸ
ἀνοίξουν.

— ὦ νεκρέ! ρώτησε σι-
γανὰ ὁ Μὸ. Ποῦ βρίσκονται
οἱ τρεῖς ψυχές σου καί τὰ
ἐπτά σου πνεύματα;

Μὲ τὴν πεποίθησιν πὼς ὁ
νεκρὸς δὲν θὰ τοῦ ἀπαντοῦ-
σε στὴν τυπικὴ αὐτὴ ἐρώτη-
ση καί μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς
ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ξανά-
βλεπε τὴν ἀγαπημένη του
Λούσου, ὁ Μὸ χαιρόταν ἀπὸ
πρὶν γιὰ τὸν θαυμασμὸ ποῦ θὰ ἐνοιω-
θε ἢ πιστὴ τοῦ γυναῖκα, ὅταν θὰ τῆς
παρουσίαζε τὴ ταμπакέρα, τὰ δα-
χτυλίδια καί τὰ ἐγκόλπια τοῦ νεκροῦ
καί θὰ τῆς ἐξηγοῦσε ὅτι εἶχε κερδί-
σει αὐτὰ τὰ πλούσια λάφυρα στὸν
πόλεμο.

Ἐξαφνα, τὸ χαμῆγελό του κῶκ-
κάλωσε.

Τινάχθηκε, πῆγε ἕνα βῆμα πίσω,
καί χλώμισε μονομιάς. Ὁ τρόμος
τοῦ ἦταν ἀσυγκράτητος. Θέλησε νὰ
βάλλῃ τὸ χέρι του στὸ στόμα του γιὰ
νὰ πνίξῃ τὴ φωνή του καί στὴ βία
τοῦ κατὰπτε τὸ ἀλάτι καί τὸ ρύζι
ποῦ κρατοῦσε.

Τὸ φέρετρο εἶχε τρίξει δυνατὰ!
Ἕνα τρίξιμο φρικτὸ, ἕνα τρίξιμο
εὐδιάκριτο ποῦ δὲν ἦταν τυχαῖο ἀλ-
λὰ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ
φερέτρου, ὡσάν οἱ τρεῖς ψυχές καί
τὰ ἐπτά πνεύματα τοῦ νεκροῦ νὰ εἶ-
χαν ξαναγυρίσει στὴ γῆ, μὲ τὴν πρό-
σκληση τοῦ Μὸ καί νὰ ζητοῦσαν νὰ
βγοῦν ἀπὸ τὴ στενὴ τους φυλακή.

Χοντρές σταγόνες ἰδρώτος πλημ-
μύριζαν τὸ μέτωπο τοῦ δυστυχισμέ-
νου ὑπηρέτη καί μὲ κόπο μεγάλο

«Μία μεγάλη πομπὴ σχηματίσθηκε καί ξεκίνησε
γιὰ τὸ χωριό...»

προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν βῆχα
ποῦ τὸν ἐπνιγε ἐξ αἰτίας τοῦ ρυζιοῦ
καί τοῦ ἀλατιοῦ ποῦ εἶχε καταπιεῖ.

Στάθηκε μπρὸς τὴν πόρτα μὰ τὸ
μάτι του δὲν ἐφευγε ἀπὸ τὸ φέρετρο
ποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρίξῃ καί πού,
κάτω ἀπὸ τὸ ἀδέξιο φῶς τῶν κε-
ριῶν, φαινόταν σάν ἕνα πράγμα ζων-
τανό.

Στὸν Μὸ φαινόταν μάλιστα ὅτι
πότε-πότε κουνιόταν, καί ἔδαζε ἔρκο
πὼς τὸ καπάκι εἶχε ἀνασηκωθεί δυὸ-
τρεῖς φορές.

Τέλος πιά βεβαιώθηκε κι' ὅταν
βεβαιώθηκε ὀριστικὰ τὸν ἔπιασε ἕνας
πανικός, ἕνας τρόμος ἀπερίγραπτος,

ποῦ κι' ἀργότερα ἀκόμη ὅταν θυμὸ-
ταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔτρεμε ὁλόκληρη.

Ὁ νεκρὸς εἶχε ἀναστηθεῖ!

Τὸ καπάκι τοῦ φερέτρου εἶχε ἀ-
νασηκωθεί ὁλόκληρο, κι' ἕνα κεφάλι
ὄχι καμμιὰς μούμιαις, ἀλλὰ κεφάλι
ἐνὸς ζωντανοῦ ἀνθρώπου, μὲ μάτια
ζωηρὰ καί ἄγρια, ξεπρόβαινε ἀπὸ τὸ
ἀνοιγμα (*). «Χάθηκα!» σκέφθηκε ὁ
Μὸ. Καί γοργὸς σάν τὸν ἀνεμὸ στρά-
φηκε κατὰ τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ.

Δίχως νὰ γυρίσῃ νὰ κοι-
τάξῃ πίσω του πῆδησε ἔξω
ἀπὸ τὴν καλύβα ὡσάν νὰ τὸν
κυνηγοῦσαν ὅλα τὰ κακὰ
πνεύματα τοῦ Ἀννάμ.

Δὲν ἤξερε οὔτε ποῦ πῆ-
γαινε οὔτε ποῦ βρισκόταν.
Τοῦ φαινόταν πὼς ὁ ἀνα-
στημένος νεκρὸς εἶχε σηκω-
θεῖ ἀπὸ τὸ φέρετρό του καί
τὸν κυνηγοῦσε φωνάζοντας:

— Στάσου κλέφτη, λω-
ποδύτη, ἐλεεινέ, καταραμένε,
ποῦ ἔρχεσαι νὰ ταραξῇς τὴν
ἡσυχία τῶν νεκρῶν καί ποῦ
τὰ τέλη σου θὰ εἶναι φρι-
κτά, μέσα στὸν ἔβδομο κύ-
κλο τῆς Κόλασης, ἐκεῖ ποῦ
βράζουν τὰ καζάνια καί
καῖνε οἱ τοιμπίδες!

Καθὼς ἔτρεχε κατὰ τὸ
ποτάμι, ἔχοντας ξεχάσει τὸν
κουβά του στὴν πόρτα τῆς
καλύβας, ἔπεσε ἐπάνω στὸν
Τσοῦ ποῦ ἔδγαίνε ἀπ' τὴν
καλύβα τοῦ Νγκουγιέν. Ἡ
σύγκρουση αὐτὴ, ποῦ γιὰ τὸν
Τσοῦ ἦταν ἀσήμενη, γιὰ
τὸν Μὸ ἦταν τόσο φοβερή,
ποῦ ὁ φίλος μας χάρις στὸν
νόμο τῆς ταχύτητος καί τῆς
ἀνιστάσεως τῶν σωμάτων,
τινάχθηκε δέκα βήματα μα-
κρυὰ καί κυλίστηκε χάμω.

— Παλιόσκυλο! φώναξε
ὁ Τσοῦ, ποῦ τρέχεις ἔτσι
σάν δαιμονισμένος;

Ὁ Μὸ εἶχε προφθάσει νὰ σηκωθῇ,
μὰ ἦταν τόσο σαστισμένος, ὥστε δὲν
ἤξερε μὲ τί τρόπο νὰ δικαιολογηθῇ
καί εἶπε ὅτι πῆγαινε νὰ πάρῃ νερό
γιὰ νὰ πλύνῃ τὸ μαγειριό του.

— Καί μὲ τί θὰ ἔδγαζες τὸ νερό;
ρώτησε σαρκαστικὸς ὁ Τσοῦ. Μὲ τὰ
χέρια σου μήπως;

Ὁ Μὸ τὰ ἔχασε. Μάταια ἔσπαζε
τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῇ κάποια
πιστευτὴ δικαιολογία.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(*) Ἐδῶ ἀναφέρεται ἡ εἰκόνα ποῦ δη-
μοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο φυλλάδιο,
σελ. 367.

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

'Αγαπητοί μου,

Ο ΛΑ τὰ καλὰ παιδιὰ ἔδωσαν τις ἐξετάσεις τους, πήραν τὸ ἀρισταίους—ἢ, τὸ λιγώτερο, λίαν καλῶς—κι' εἶναι γεμάτα χαρὰ πὺν ἀρχισαν οἱ διακοπές. Ὡς τὸ τέλος σχεδὸν τοῦ Σεπτεμβρίου, θὰ εἶν' ἐλεύθερα νὰ παίζουσιν, νὰ διασκεδάζουσιν, νὰ κολυμποῦν, νὰ ψαρεύουσιν, νὰ κάνουν μικρὰ ἢ μεγάλα ταξίδια, νὰ μένουν στὴν ἐξοχὴ καὶ νὰ διαβάζουν τερπνὰ μόνον βιβλία, κατὰ προτίμησιν τὸμους Διαπλάσεως. Εἶναι, ἀλήθεια, μιὰ μεγάλη εὐτυχία οἱ διακοπές τοῦ καλοκαιριοῦ, κι' ἔχουν ἀκόμα τὸ καλὸ νὰ τελειώνουν μὲ τὴν ὥρα, ὅταν δηλαδὴ τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν νὰ τίς βαριούνται καὶ νὰ ἐπιθυμοῦν, νὰ νοσταλγοῦν τὸ σχολεῖο.

Κι' ὅμως, ξέρω πολλὰ παιδιὰ πὺν ὅχι μόνον χαρούμενα δὲν εἶναι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ἀλλ' ἀπεναντίας μελαγχολικὰ καὶ λυπημένα. Μὴ νομίζετε πὺν κι' αὐτὰ δὲν πήραν ἀρισταί, ἢ πὺν ἔμειναν μεταξεδαστά σὲ κανένα μάθημα ὥστε νὰ ἔχουν μελέτη καὶ τὸ καλοκαίρι, ἢ πὺν δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ πάνε σὲ μιὰ ἐξοχὴ ἐφοδιασμένα μὲ μερικὸς τὸμους Διαπλάσεως. Ἄ, μπᾶ! εἶναι ἴσα-ἴσα ἀπ' τοὺς καλύτερους μαθητὲς καὶ τίς καλύτερες μαθήτριες, εὐδοκίμησαν στίς ἐξετάσεις, πήραν καὶ βραβεῖα, ἐτοιμάζονται γιὰ ταξίδι, ἔχουν τελοσπάντων ὅλα τὰ καλὰ. Γιατί λοιπὸν λυποῦνται καὶ μελαγχολοῦν; Νὰ σὰς τὸ πῶ: Γιατί αὐτοὶ ἦταν ὁ τελευταῖος τους χρόνος στὸ σχολεῖο. Τελείωσαν, πήραν τὸ ἀπολυτήριόν τους, δὲν θὰ ξαναπᾶνε. Ἐκτὸς ἀν γίνονται φοιτητὲς ἢ φοιτήτριες. Μ' αὐτὸ δὲν τὸ λογαριάζουν. Μόνον ἡ μαθητικὴ τους ζωὴ, ἔλεγε, ἦταν ὡραία, αὐτὴ πὺν ἀρχισε ἀπ' τὸ Δημοτικὸ καὶ τελείωσε στὸ Γυμνάσιο. Βάσταξε ἔντεκα ἑλάκερα χρόνια, καὶ κάθε χρόνο γινόνταν καὶ πὺν ὡραία, πὺν γλυκεῖα, κι' ὅς ἦταν τὰ μαθήματα ὁλοένα περισσότερα καὶ δυσκολώτερα. Ὁ τελευταῖος μάλιστα χρόνος ἦταν ὁ καλύτερος. Τί θὰ δύναν ἀν εἶχαν νὰ κάνουν ἀκόμα μιὰ δυὸ τάξεις, νὰ παρατείνουν λίγο αὐτὴ τὴν ζωὴ! Ἡ, ἀν ἦταν τρόπος, νὰ μὴν τελείωνε ποτέ. Ἀλλὰ τελείωσε. Ἀντίο σχολεῖο, ἀντίο συμμαθητὲς καὶ συμμαθήτριες, ἰαθηγητὲς καὶ καθηγήτριες, φίλοι καὶ φίλες! Ἔγινε καὶ τὸ τελευταῖο μάθημα. Ἐνας συγκινητικὸς ἀποχαιρετισμός, μὲ δακρυσμένα μάτια, μὲ πνιγμένους λυγ-

μούς, κι' ἔπειτα τίποτα. Θὰ περᾶσουν οἱ διακοπές, θὰ ῥθῃ ὁ Σεπτέμβριος, κι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ, αὐτὰ τὰ κορίτσια θὰ βλέπουν ἀπ' τὸ παράθυρο τὰλλα νὰ πηγαίνουν πάλι στὸ σχολεῖο καὶ θὰ τὰ ζηλεύουν. Γι' αὐτὸ εἶναι τώρα λυπημένα καὶ μελαγχολικά...

Ἐπιθυμοῦν λίγο γράφοντας τὸν πόνο τους στὴ Διάπλασι. Πῶς γράμματὰ λαβαίνει ἡ Μητέρα αὐτὸν τὸν καιρὸ ἀπὸ παιδιὰ τῆς ἀπαρηγόρητα πὺν τελείωσαν τὸ σχολεῖο, πὺν ἀφίουν πιά τὴ μαθητικὴν ζωὴ. Εἶναι σπαραγμὸς νὰ τὰ διαδάζῃ κανέναν. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι πὺν πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν τοὺς θρήνους ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπ' τὴν ἀρχὴν ἀκόμα τοῦ χρόνου. «Ὅσο συλλογιέμαι—γράφουν—πὺν εἶμαι στὴν τελευταία τάξη τοῦ Γυμνασίου, πὺν τὸν ἐρχόμενο Ἰούνιο θὰ πάρω τὸ ἀπολυτήριόν μου καὶ δὲν θὰ ξανάρθω ποτέ πιά στὸ ἀγαπημένο μου σχολεῖο, μὲ πιάνει τρέλλα!» Κι' ἡ καίμενη ἡ Διάπλασι δὲν ξέρει πιά πὺν νὰ παρηγορήσῃ τὰ ὑπερευαίσθητα αὐτὰ παιδιὰ—κορίτσια συνήθως, πὺν κλαῖνε γιατί δὲν θὰ ξαναβάλουν τὴ «μπλὲ ποδιά» καὶ δὲν θὰ ξαναμιλήσουν, δὲν θὰ ξαναγελάσουν μὲ τίς παλιές τους φίλες—τόσα χρόνια συμμαθήτριες—σ' ἓνα διάλειμμα γεμάτο εὐθυμία...

Τὸν καταλαβαίνω, παιδιὰ μου, αὐτὸν τὸν πόνο. Καὶ θυμάμαι πόσο ζωντοῦ τὸν αἰσθάνθηκα κι' ἐγώ, κι' ὅς μὴν ἤμουν κορίτσι, κι' ὅς ἐτοιμαζόμουν γιὰ φοιτητὴς—ἀκαδημαϊκὸς πολίτης—μὰς ἔλεγε ὁ γυμνασιάρχης—στὴν τελευταία τάξη τοῦ Γυμνασίου. Κι' ὅχι τὴν ἡμέρα μόνον τοῦ τελευταίου μαθήματος καὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τῆς μαθητικῆς ζωῆς, ἀλλὰ κι' ἐγὼ πολλές ἡμέρες πρωτότερα, ἑβδομάδες, μήνες... Ἀξαφνὰ, μέσ' στὰ γέλια, μελαγχολοῦσα. «Τί ἔχεις;» μοῦ ἔλεγε, ἦταν ὡραία, αὐτὴ πὺν ἀρχισε ἀπ' τὸ Δημοτικὸ καὶ τελείωσε στὸ Γυμνάσιο. Βάσταξε ἔντεκα ἑλάκερα χρόνια, καὶ κάθε χρόνο γινόνταν καὶ πὺν ὡραία, πὺν γλυκεῖα, κι' ὅς ἦταν τὰ μαθήματα ὁλοένα περισσότερα καὶ δυσκολώτερα. Ὁ τελευταῖος μάλιστα χρόνος ἦταν ὁ καλύτερος. Τί θὰ δύναν ἀν εἶχαν νὰ κάνουν ἀκόμα μιὰ δυὸ τάξεις, νὰ παρατείνουν λίγο αὐτὴ τὴν ζωὴ! Ἡ, ἀν ἦταν τρόπος, νὰ μὴν τελείωνε ποτέ. Ἀλλὰ τελείωσε. Ἀντίο σχολεῖο, ἀντίο συμμαθητὲς καὶ συμμαθήτριες, ἰαθηγητὲς καὶ καθηγήτριες, φίλοι καὶ φίλες! Ἔγινε καὶ τὸ τελευταῖο μάθημα. Ἐνας συγκινητικὸς ἀποχαιρετισμός, μὲ δακρυσμένα μάτια, μὲ πνιγμένους λυγ-

Βλέπω συχνὰ στὴν Ἀλληλογραφία τὰ παρηγορητικὰ λόγια τῆς Διαπλάσεως στὰ λυπημένα παιδιὰ. Κι' εἶναι ἀπὸ χρόνια τὰ ἴδια, γιατί κι' ἡ

λύπη εἶναι ἡ ἴδια. Στὴν ἀρχὴ—λέει συνήθως ἡ Διάπλασις—ἡ ἀλλαγὴ θὰ σὰς κάμῃ ἐντύπωση, θὰ στενοχωρηθῇ, θὰ ὑποφέρετε. Ἀλλὰ θὰ συνηθίσετε γρήγορα καὶ τὴν νέα ζωὴ. Καὶ θὰ ξαναβρῇτε αὐτὴ τὴν εὐθυμία πὺν τώρα νομίζετε πὺν χάνετε γιὰ πάντα. Ὁ ἄνθρωπος πὺν κάνει τὸ καθήκον του, εἴτε σὰ μαθητὴς, εἴτε σὰ φοιτητὴς, εἴτε σὰν ὑπάλληλος, εἴτε σὰν ἐργάτης, εἶναι αἰσιόδοξος, εὐτυχισμένος, καὶ πάντα βρίσκει καιρὸ καὶ γιὰ νὰ γελά.

Εἶναι μιὰ ἀλήθεια. Λίγα γέλια ἔκαμα καὶ σὰ φοιτητὴς; Λίγους στενοὺς φίλους ἔπιασα καὶ στὸ Πανεπιστήμιο; Κι' ὅταν νεώτατος μπήκα στὴ δημοσιογραφία, λίγο διασκεδάσα σὰ γραφεὶα περιοδικῶν κι' ἐφημερίδων μὲ τοὺς καινούργιους μου συναδέλφους, πὺν ἦταν τόσο φαιδρὸι κι' ἔξυπνοι ἄνθρωποι, καὶ γελοῦσαν σὰν παιδιὰ, κι' ἔλεγαν τοῦ κόσμου τάστα καὶ τὰ καλαμπούρια; Μ' ἀμφιβάλλω πολὺ, τώρα πὺν τὰ θυμοῦμαι, ἀν σὰ μαθητὴς ἤμουν πὺν χαρούμενος παρὰ σὰ φοιτητὴς ἢ σὰ νέος δημοσιογράφος καὶ λογοτέχνης. Ὡστε ἀδικα λυπήθηκα τόσο ὅταν τελείωσα ἡ μαθητικὴ μου ζωὴ. Ποιὸς τὴν εἶπε ἂ μ ε ρ ι ν η; Μήπως κι' ἐκείνη δὲν εἶχε τίς μέριμνές της, καὶ πολὺ μεγάλες μάλιστα στίς τελευταῖες τάξεις; Θᾶμουν ὅμως ἀδικῶς ἀν δὲν ὁμολογοῦσα πὺν τίς χαρές της, τὰ γέλια της, τὰ βρήκα καὶ κατόπι. Ἔτσι θὰ τὰ βροῦν καὶ τὰ παιδιὰ πὺν τόσο λυποῦνται σήμερα, νομίζοντας πὺν ἔπειθῃ τελείωσε τὸ σχολεῖο, χάθηκε ὁ κόσμος. Ὅχι, ὁ κόσμος ἔδω εἶναι. Καὶ τίς ἴδιες χαρές προσφέρει καὶ στὸν μεγάλο πὺν κάνει τὸ καθήκον του, ὅπως στὸ μαθητὴ πὺν ἔκανε τὸ δικό του.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΟΥΛΙ, ΠΟΥ ΓΛΥΚΟΚΕΛΑ·Τ·ΔΑΣ

Πουλί, πὺν γλυκοκελαῖδᾶς
Σ' ἓνα κλαράκι σκαλωμένο,
Μάγια μοῦ κάνεις, μὲ μεθᾶς
Κι' ἴσα μὲ σέ, θαρρῶ, μικραίνω.

Μικραίνω ἐγώ, κι' ἐσὺ πετᾶς
Καὶ στὴ ραχούλα σου με παίνεις,
Σὲ κόσμους ἄλλους νὰ μὲ πᾶς.
Πόσο ψηλά, πουλί, μὲ φέρνεις!

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΑΘΕΛΑ...

Θάθελα, μιὰν ὁμορφὴ μέρα
Τώρα πὺν ἡ φύση χαμογελά
Νὰ πάω στὸν καθάριο ἀέρα
Στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ ψηλά.

Θάθελα, στὰ ὁμορφα δάση
Νὰ τρέχω γεμάτη χαρὰ
Νὰ νοιώθω δικιά μου τὴν πλάση
Καὶ ὄνειρά τὰ νὰ πλέκω τρελλά.

Θάθελα, ν' ἀκούω τ' ἀηδονία
Τὰ γλυκὰ τους; νὰ λένε τραγούδια
Ἐπάνω σ' ὁλόκληστα κλώνια
Σ' ὁλόμορφα ἑπάνω λουλουδία.

Θάθελα ὅταν τὸ βράδυ
Παντοῦ ἀπλωθεῖ ἡσυχία
Νὰ σὲ νοιώθω στ' ἀνάγιο σκοτάδι
Σιμά μου, γλυκεῖα εὐτυχία.

Μακεδονικὸν Ἐντελαῖς

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ...

Μὴν κλαῖς, μικρὴ μου ἀδελφούλα, μὴν
κλαῖς, γιατί ἀκόμη πὺν πολλὸ μοῦ μα-
τώνεις τὴν πληγωμένη μου καρδιά.

Σκοῦπισε τὰ ματάκια σου, κι' ἀφῆσέ
με πάλι νὰ τὰ δῶ ἔτσι ξαστερωμένα
γαλανὰ βαθεῖα, σὰν τὸν φωτεινὸ ἀνοι-
ξιάτικο οὐρανὸ, καὶ κάποια λάμψη νὰ
φωτίσῃ τὸ τρισκόταδο τοῦ πόνου μου.

Ἔλα, πὺν μοῦ ἔμένα, τί σ' ἔκανε ἀ-
πόψε νὰ κλαῖς ἔτσι ἀπαρηγόρητα; Ὡ,
τὰ μάτια σου, τὰ ὁμορφα γαλάζια μά-
τια, πὺν μὲ βλέπουν θολὰ ἀπὸ τὸ κλά-
μα, παραπονεμένα, καὶ πόσα μὰ πόσα
δὲν μοῦ λέν...

Θυμήθηκες πὺν σήμερα ἦταν ἡ γιορ-
τὴ τοῦ μαμάκι; ἄλλες φορές, ἀκόμη
πέρου, πόση χαρὰ στὸ σπῆτι! πρῶτ-πρῶτ
πρὶν ἀπ' ὅλους εἶχες ἔμπνησῃ, καὶ μὲ
τὰ μικρὰ χερὰ σου ἀλύπητα ἔκοψες
ὅλα τὰ τριαντάφυλλα τοῦ κήπου, καὶ
κρατώντας τὰ σφικτὰ στεκώσου ἔξω
ἀπ' τὴν κάμαρα ὡς νὰ ξυπνήσῃ, πρῶ-
τὴν σὺ νὸ κρεμασθῇς στὸ λαϊμό τοῦ, νὰ
τοῦ πῆς τὰ χρόνια πολλά... καὶ τόσα
τόσα ἄλλα.

Φέτος πόση διαφορά! Βουβὸ μανρο-
ντυμένο τὸ σπῆτι, καὶ σ' ὅλων τὰ μί-
τια τὰ δάκρυα λαμπυρίζουν, ἐτοιμα νὰ
ξεσπάσουν σὲ μιὰ ἀστέρευτη βροχή...
Κι' ἔπειτα κελὴν ἡ σιγαλιά, ἡ νεκρικὴ
σιγαλιά πὺν πλακώνει κάθε τέτοιος μέ-
ρος χαρὰς γιὰ τοὺς ἄλλους, γιὰ μὰς
σκοτεινιασμένης θλίψης.

Καὶ τὰ τριαντάφυλλα σου, τὰ φω-
τὰ τριαντάφυλλα, μαζὶ τὰ πήγαμε κεῖ
μακριὰ, καὶ τὰ φῆσαιμ' ἐπάνω στὴ μαρ-
μαρένια πλάκα μὲ τ' ὁλόλευκο τάγγε-
λούδι.

Γι' αὐτὸ κλαῖς ἀπόψε ἴσως γιὰ πρῶ-
τὴ φορά ἔνοιωσες τὸ σκληρὸ χαμὸ καὶ
μὲ ρωτᾶς ἔτσι ἀγωνισμένα, πὺν λὲς καὶ
θὰ ξεκολλήσῃ ἡ μικρὴ σου καρδούλα:
«Δὲν θὰ ξανάρθῃ ποτέ πιά»;

Φτωχὴ μικρούλα, νὰ ξέρεις πὺν ἂ
νάβεις τὴ φλόγα, πὺν μὲ τὴν ἴδια της
στάχτη, τὴ στάχτη τοῦ πόνου προσπα-
θῶ νὰ σκεπᾶσω, γιὰ τ' ἀφῆσώ πάλι τὸ
χαμογέλιο στὰ πικρὰ μου χεῖλη.

Ναί, θάρθῃ πάλι, κλείσε τὰ ματάκια
σου, καὶ θάρθῃ ἀπαλὰ σὰν ἄγγελος μὲ
τίς λευκὲς φτεροῦγες ἀνάλαφρα τὰ
βλέφαρά σου νὰ φιλήσῃ. Καὶ θὰ τὸν

δῆς; ναὶ θὰ τὸν δῆς καὶ σὰν ἄλλοτε
θὰ τρέξῃς νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃς, νὰ κά-
τῃς στὰ γόνατά του, νὰ τοῦ καϊδέψῃς
τὰ σπρόγγαλλὰ τοῦ τὸ κεφάλι.

Μόνον μὴν κλαῖς, γιατί κι' ἀπὸ κεῖ
ἀπὸ τὴν μακρινὴν χώρα κι' ἀγύριστη
πὺν πῆγε, μὰς βλέπει, μὰς παρακολου-
θεῖ.

Θυμᾶσαι, πὺν ποτὲ δὲν ἤθελε λυπη-
μένες νὰ μὰς βλέπῃ, μήτε νὰ δακρύζου-
με. Καὶ τώρα σκέψου πόσο θὰ λυπά-
ται σὰν μὰς βλέπει ὅλο νὰ κλαῖμε, ἄ-
φοῦ σ' ὅλα τ' ἄλλα εἶναι εὐτυχισμένος
κοντὰ στὸν καλὸ Χριστό, π' ἀγαποῦσε.

Μὴν κλαῖς λοιπὸν μόνον κοιμήσου καὶ
θάρθῃ ἀπόψε στ' ὄνειρό σου.

Δροσοστάλαχτη

ΚΟΙΜΗΣΟΥ ΟΡΦΑΝΟ

Κοιμήσου ἡσυχᾶ, καίμενο ὄρφανὸ
Κοιμήσου ἡσυχᾶ καὶ μὴ φοβάσαι
Γιατί ἡ μαννούλα σου ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
Σὲ προστατεύει σὰν κόμᾶσαι.

Ὅταν ὁ ὕπνος τὰ ματάκια σου θὰ κλείσῃ
Καὶ ἡ χλωμὴ σελήνη ἀνατείλῃ
Μὲ μιὰ ἀκτίδα της δειλὰ θὰ σὲ φωτίσῃ
Καὶ ἓνα φίλημά της θὰ σοῦ στείλῃ.

Τὴ νύχτα πλάι στὸ λευκὸ σου προσκε-
[φάλι]
Ἐνα πανέμορφο ἀγγελοῦδι ἑξαγυρνεῖ
Κι' ἓνα νανοῦρισμα γιὰ σένα ψάλλει
Μὲ τὴν οὐράνια του γλυκεῖα φωνή.

Κι' ὅταν ὁλόλαμπρος ὁ ἥλιος ξεπροβάλ-
[λει]
Μιὰ ἀκτίδα του θάλλῃ νὰ σὲ φωτίσῃ
Κι' ἀφοῦ μὲ φῶς χουσὸ σὲ περιβάλλει
Μὲ ἓνα χάιδεμ' ἀπαλὸ θὰ σὲ ξυπνήσῃ.

Τρύπα στὸ Νερό

Ο ΠΑΠΑΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τὸν εἶχα γνωρίσει πέρου σ' ἓνα ὁ-
μορφο χωριουδάκι.

Ἦταν ἓνας γέρος, ψηλός, λιγνός,
μὲ καμπούρα, μακρὰ χιονισμένα γέ-
να, καὶ ἄλλα τόμα καλλὰ, μ' ἓνα
τριμμένο ῥάσο πὺν ἀπὸ τὴν πολυκα-
ρία καὶ τὴ σκόνῃ εἶχε γίνει γκρί. Στὸ
κεφάλι φοροῦσε κοντὸ καλυμμαῦχι καὶ
στὰ χέρια κρατοῦσε ἓνα βιβλίο θρη-
σκευτικὸ, ἓνα γερὸ καλάμι γιὰ στη-
ριγμα, κι' ἓνα κόκκινο κομπολόι.

Κατέβαινε, κάθε μέρα ἀπὸ τὸ σπῆτι
τοῦ σιγὰ, ἀργὰ, διάβαινε τὰ μονοπά-
τια, καὶ ἔφτανε στ' ἀγαπημένο τοῦ μέ-
ρος, στὴν κατάσκηρ κι' ἀπεριτονητὴ
ἐκκλησιούλα, κρυμμένη ἀπὸ καταπρά-
σινα δέντρα. Ἐκεῖ ὅταν ἐφθάνε κτυ-
ποῦσε ὁ ἴδιος μὲ τ' ἀδύνατα χέρια του
τίς γλυκὲς καμπάνες κι' ἀρχίζε τὴ λει-
τουργία. Ἡ τρεμουλιαρὴν γεροντικὴ
φωνὴ σκόρπιζε στὴν ἔρημῃ ἐκκλησιᾷ
μιὰ ἀνεξήγητὴ μουσικοπάθεια...

Ὅταν τελείωνε πήγαμε καὶ ἑαπλω-
νόταν κάτω ἀπὸ μιὰ γέρινῃ ἐληῖα, ἄ-
νοιγε τρεμουλιασὰ τὸ βιβλίο κι' ἀρ-
χίζε νὰ σιγοδιαβάζῃ. Ἐκεῖ κι' ἐγὼ τὸν
εἶχα γνωρίσει τὸν ἀγαθότατον παπὰ.
Τί καλὸς πὺν ἦταν! Στὸ ζαρωμένο
πρόσωπό του ζωγραφίζονταν θεῖα κα-
λοσύνη:

— Καλῶς τὴν, καλῶς τὴν, θυμοῦμαι

μοῦ ἔλεγε, κι' ἀμέσως ἀρχίζε τίς—
κατ' αὐτὸν—«φιλοσοφικὲς» τοῦ θεωρεῖς
καὶ σὲ μιὰ γλώσσα; Ἄ! ὅλα κι' ὅλα
πολὺ ὡραία καθαρευουσιάνικη!

— Λοιπὸν παιδί μου, ὁ πατέρ Ἄ-
βραμιοσ—τὴν εὐχὴν του εἶθε νὰ ἔχω-
με—εἶχε μεγίστην δύναμη. Νὰ! βλέπεις
αὐτὴ τὴ λίμνη ἐκεῖθε; Μιὰ μέρα διέ-
ταξε ὁ πατέρ Ἀβραμιοσ νὰ φύγουνε τὰ
ψάρια, γιατί... κι' ἀμέσως ἐφυγαν.

Ἡ ὡραία του διάλεκτος, καὶ τὸ νό-
στιμο παραμῦθι μ' ἔκαναν νὰ γελάσω.

— Μὰ γιατί γελάς, τέκνον μου, μ'
εἶπε.

— Νά, παπούλη, κοίταξε κελὴν τὴ γά-
τα «καθὼς περνοῦσε ἀπ' τ' ἀμπέλι, πέ-
ταξε τὸν κουκοσκιάχτη, καὶ τὸ καπέλο
μῆκε στὸ κεφάλι της καὶ τώρα τρέχει
μ' αὐτό!

Τί σύμπτωση! Τὸ πιστέψῃς ὁ καλὸ-
καρδὸς καὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτα.

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες στὸ χωριὸ
κοντὰ στὸ θεοσεβούμενο παπὰ, μὲ χί-
λιες-δυὸ τέτοιες παραδόσεις καὶ θαύμα-
τα, ὅπου ἡ ἀγιότης του σ' ἔκανε νὰ μὴ
τοῦ φέρνῃς στὸ παραμικρὸ ἀντίρρηση.

Ὡς πὺν ἦρθε ἡ μέρα νὰ φύγω. Πῆ-
γα νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω! Μὲ χαίρε-
τῃς δίνοντάς μου μνῆρες εὐχῆς...

— Καὶ τοῦ χρόνου, τέκνον μου, καὶ
τοῦ χρόνου νὰ ξανάλθῃς, ὅπως θέλει ὁ
Παναγάθος Θεός, καὶ σὲ μένα, πὺν θά-
μαι πὰ πεθαμένους, νὰ μ' ἀνάψῃς στὴν
ἐκκλησιούλα ἓνα κεράκι...

Ἐφυγα. Πέρασαν μέρες, μήνες! Ποῦ
καὶ ποῦ τὸν θυμόμουν. Ὡς πὺν ἔδω
καὶ λίγες μέρες, ἔμαθα ἀπὸ κατὶ συγ-
χωριανούς του, πὺν ὁ ἅγιος γέροντας
ἔκανε τὸ μακρινὸ ἀγύριστο ταξίδι, ἐνῶ
κτυποῦσε σιγὰ τίς καμπάνες.

Κι' ἔτσι, τὸ καλοκαίρι πὺν θὰ πάω
στὸ χωριό, ὅπως τὸ εἶχε μαντέψει θὰ
τὸν βρῶ πεθαμένο, καὶ θὰ τ' ἀνάψω
ἓνα κεράκι στὸν τάφο του.

Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος

ΒΟΛΕΥ-ΜΠΟΛ

Ἀπὸ μακριὰ τίς διακρίνει κανεῖς.
Μὲ τὴν ξεχωριστὴν φορεσίαν τους, μὲ
ριγὲ φανέλλα καὶ μαύρη κυλῶτα, πα-
ραστῆκονται τριγύρω ἀπὸ τὸ δίκτυ ἔ-
τοιμες γιὰ τὸ παίξιμο.

Βλέποντάς τις κανεῖς, μὲ τίς λυγρὲς
κορμοσταστές μὲ τὰ καλλὰ πὺν κυμα-
τίζουν ἀπὸ τὸ σιγανὸ ἀγέρι, θαρρεῖ
πὺν ἀντικύβει τίς παλιὲς ἀμαζόνες ἔ-
τοιμες γιὰ καμιά ἐπίθεσιν.

Κάνουν σὰν τρελλές.

— Ποιὰ ομάδα θὰ νικήσῃ;...
Καὶ ξέρετε, σήμερα στ' ἀλήθεια πρό-
κειται γιὰ τὸ πρωτάθλημα τοῦ Βόλεϋ-
Μπόλ.

Στὰ πρόσωπά τους, διακρίνεται ἡ
ἀποφασιστικότης· ἡ κάθε ομάδα ἔχει
ἐξασφαλισμένη τὴν νίκη. Ὅλες προ-
σπαθοῦν νὰ καλοπάρουν τὸ διατητὴ
καὶ τόσο τὸν ἐνοχλοῦν, πὺν στὸ τέλος
ἀναγκάζεται νὰ κρυφτῇ σὲ μιὰ γωνιά.

Διάβολο! κορίτσια, σοῦ λέει ὁ ἄλλος.
Τὰ ὄνοματά ἀπ' τίς παίκτριες πὺν
θὰ λάβουν μέρος, βρίσκονται σὲ ἡμε-
ρησίαν διάταξιν, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ
τὰ ὄνοματά τῶν ὑποψηφίων στὸν προε-
λογικὸ ἀγῶνα.

Μὰ νά, ἀκούγεται, ξάφνου, τὸ σφύ-
ριγμα τοῦ διατητὴ κι' ὁρμούν ὅλες στὴ
μπάλλα.

Σὰν νάνα ἡ καίμενη χολεριασμένη
καὶ δὲν τὴν ἀφίουν, μὰ καθόλου, νὰ
βρίσκεται στὸ δικό τους μέρος, ἡ κα-

θεμιά ομάδα. "Ολες την πετούνε πέρα!" — Ρένα, δώσε κι' ἐδὼ μιά πάσα, φωνάζει μιά παρέχει, πού στέκεται κατακόκκινη ἀπὸ τὸ παιχνίδι. Ἄλλη πάλι, προσπαθεῖ νὰ δώσῃ μιά κατεβασιά.

Φωνές, κακό, πανζουρλισμός!... Τοῦ κάκου φωνάζει καὶ σφυρίζει ὁ δαιτητής: ὅλα πάνε στὰ χαμένα. "Ολες παίζουν, ζωηρά, μὲ πάθος πού λαμπυρίζει στὰ μάτια τους.

Ἀναμαλλιασμένες, κατακόκκινες, σταματοῦν στὸ σφύριγμα τοῦ δαιτητῆ — πού σημαίνει ὅτι, πρέπει νὰ κάνουν διάλειμμα — τὰ μάτια ὅμως μένουν καρφωμένα στὴ σφυρίχτρα, μπάς κι' ἀκούσουν πρῶτες τὸ σύνθημα, γιὰ τὸ πολυαγαπημένο τους παιχνίδι.

Στ' ἀλήθεια, μπορεῖ κανεὶς νὰ τις παρομοιάσῃ μὲ τις ἀμαζόνες τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου καιροῦ.

Χρυσάλλης

ΓΙΑ ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ...

"Ήταν μεσημέρι καὶ γυροῦσα ἀπ' τὸ κτήμα μου. Νεκρικὴ ἡσυχία βασιλευε παντοῦ, μόνο τὰ τσιταρίσματα τῶν τσιτικιών ἀκούγονταν πού μὲ ξεκούφαιναν μὲ τὸ τραλλὸ τραγούδι τους. Τὰ μελίγκια μου βούτζαν ἀπ' τὴν ἀνυπόφορη ζέστη, λές καὶ ἦσαν ἑτοιμα νὰ σπᾶσουν.

"Ἀχ!... πόσο βαριέμαι, τὰ πόδια μου λυγίζουν ἀπὸ τὸ περπάτημα, τόσο πού μου ἔρχεται ζάλη νὰ πέσω χάμα. Κοιτάζω νὰ βρῶ ἴσκιό πούθεν, ἀλλὰ δυστυχῶς στὰ πλάγια τοῦ δρόμου εἶναι μονάχα οἱ φράκτες τῶν ἀμπελιῶν. "Ὁ δρόμος εἶναι ἔρημος: ἀναγκαστικῶς ταχύνω τὸ βῆμα μου καὶ σὲ δέκα λεπτά πιστεύω νὰ εἶμαι στὸ χωριό.

Καθὼς προχωρῶ ξενιαχτός σὲ μιά στραβοδρομιά βλέπω δύο κοριτσάκια ὀχτὼ ὡς δέκα χρονῶν πού φιλονικοῦσαν. Στὰ χέρια εἶχαν ἄνθη καὶ φαίνετο ἀπ' αὐτὰ θὰ προήλθε ἡ φιλονικία. "Ὅταν τις εἶδα ἐγὼ ἡ μικρότερη, μιά μουσίτσα, προσπαθοῦσε νὰ χαλάσῃ τὰ ἄνθη τῆς μεγαλύτερης, πού ἔκοψε ἕνα ἄνθος, ἐνῶ τὸ εἶδε αὐτὴ πρῶτα.

"Ἀς καθίσω, λέω μέσα μου, νὰ δῶ τί θὰ κάνουν. Κρύφτηκα ἀθέατος πίσω ἀπὸ ἕνα μέρος κρυφοκοιτάζοντας, κι' ἀκουσα τὸν ἐξῆς διάλογο:

— Μώρ' Νίτσα, δὲν εἶσαι καλά... — "Εὐὲ δὲν εἶσαι... παλιοκόριτσο!

— Ἀσε με, θὰ τὸ εἰπῶ τοῦ πατέρα σου, Νίτσα...

— Μαρία, δός μου τὸ λουλούδι. θὰ στὰ χαλάσω!...

— Ἀ... στὴν ὀργή! παλιὸ τσιμπλοῦ.

Παρατηροῦσα μὲ περιέργεια τὴ μικρὴ αὐτὴ φιλονικία, μὰ χωρὶς ὅμως νὰ θέλω νὰ κτυπηθοῦν οἱ δύο μικρές. Ἐνῶ ὅμως ἐγὼ κοίταξα εὐθὺς, πέρασε ἀπὸ κοντά μου ἕνας συγγενιανός, πού μοῦ χάλασε ὅλο τὸ γούστο.

— "Ε! Ἀγγύρη, τί κάνεις αὐτοῦ;

Τὸ ἐφώνησε δυνατὰ καὶ ἐγύρισα νὰ ἰδῶ. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸν σταματήσω, τὰ κοριτσάκια τὸν εἶδαν καὶ ἐχώρισαν ντροπισσμένα.

— Γιατί μαλώνετε, κυρά μου; εἶπα στὴ μεγάλη.

— Μοῦ πῆρε τὸ λουλούδι μου, πετάχθηκε ἡ μικρή.

— "Ε... καὶ γιὰ ἕνα λουλούδι κάνετε ἔτσι; "Ελα, δός το, Μαρία...

"Ἡ Μαρία ἀπλώσε τὸ χέρι της νὰ τὰ δώσῃ ὅλα.

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴ τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. "Ἀς ἔχουν ὅπως ὄντως, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος" ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου πού ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.

— Νὰ πάρ' τα, δὲν τὰ θέλω, ἔτσι τὰ μάζευα, τῆς εἶπε.

— Οὔτε κι' ἐγὼ, εἶπε ἡ μικρὴ καὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι της.

— Τότε νὰ γίνετε πάλι φίλες, τοὺς εἶπα, δὲν κάνει νὰ μαλώνετε... γιὰ ἕνα λουλούδι, βλέπετε τί κάνετε;

Τὶς χάιδεψα καὶ τὶς ἄφησα μόνες τους νὰ τὰ φτιάσουν πάλι.

— Εἶδες παιδί μου, τί κάνει τὸ φιλότιμο; μοῦ ἔλεγε τὸ δρόμο ὁ μπαρμπα Σπύρος. Ποιὸς ξέρεῖ τί μποροῦσε νὰ γίνῃ ἂν δὲν εἴμασταν κι' ἐμεῖς.

Γολιάθ

ΜΙΑ ΓΛΥΚΕΙΑ ΝΥΧΤΙΑ

Τί γλυκεῖα νυχτιά! ὅλα γύρω εἶναι βυθισμένα σὲ μιά μυστηριώδη σιωπή. Κάπου-κάπου, ἀκούγεται τὸ ἑλαφρὸ μουρμουρίσμα, πού κάνουν τὰ φύλλα τῶν δέντρων, σ' ἕνα ἀπαλὸ χάιδεμα, πού παίρνουν ἀπὸ τὸ ἑλαφρὸ, μυρμιζόμεν ἀεράκι πού περνᾷ ἀνάμεσα τους καὶ φτάνει ὡς πέρα στὴ λίμνη μὲ τ' ἀσημόχυτα νερά.

Στὰ ἤρεμα νερά της καθρεφτίζονταν τὸ χλωμὸ φεγγάρι, κι' ἕνα κάτασπρο κρινάκι πούχε φυτρώσει ἐκεῖ στὴν ἄκρη, εἶχε λυγίσῃ τὸ λεπτὸ κοτσάνι του, λές καὶ προσπαθοῦσε νὰ φιλήσῃ τὴ χλωμὴ βασίλισσα τῆς νύχτας μέσ' στῆς λίμνης τὰ νερά.

Τ' ἀεράκι πέρασε κοντὰ στὸν κρῖνο καὶ μὲ τὸ ἑλαφρὸ ἄγγιγμά του λύγισε τὸ τρυφερὸ κοτσάνι του, καὶ τ' ἄσπρα πέταλά του σκορπίστηκαν στὴ λίμνη. "Ἐνα γλυκύλαλο ἀηδονάκι, ἔκλαψε τὸ θάνατο τοῦ φτωχοῦ λουλουδιοῦ, κι' ἡ χλωμὴ βασίλισσα τῆς νύχτας, φάνηκε πὺλ λυπημένη μέσ' στῆς λίμνης τ' ἀσημόχυτα νερά. "Ἐμμα Μόρελαντ

ΘΥΜΗΣΕΣ

"Ήταν ἕνα ἀνοιξιάνικο δειλὶ. Καθόμουν στὸ παράθυρο πού βλέπει πρὸς τὸν κήπο. "Ὅλα τὰ λουλούδια ἔχουν ἀνθίσει καὶ χύνουν μιά γλυκεῖα μυρουδιά πού ἔρχεται ὡς ἐπάνω σὲ μένα.

"Ἀποκάτω σὲ μιά πορτοκαλλιά, ἡ ἀδερφοῦλα μου παίζει μὲ τὶς κούκλες της πού τις ἔχει στολίσῃ μὲ λουλούδια, καὶ ὁ νοῦς μου μὲ φέρνει ὀχτὼ χρόνια πίσω, ὅταν ἦμουν μόλις ἕξ χρόνων, πού μάζευα τὶς φίλες μου καὶ στολιζόμαστε καὶ κάναμε ὀρατὰ στεφάνια ἀπὸ μυρωμένα λουλούδια. "Ὅπου τὸ τέλος τσακωνόμαστε καὶ ἐπέμβαινε ἡ μητέρα κι' ἔστειλε τὸ καθένα στὸ σπίτι του γιὰ νὰ γίνῃ ἡσυχία.

Κάποιος μὲ φώναζε καὶ ἀναγκάστηκε νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ κόψω καὶ τὶς γλυκές μου θύμησης.

Ρεζεντά

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΓΥΡΙΣΕ ΜΕ

Κάποτε, ἕνας κύριος, ἐνῶ ἔκανε τὸν καθημερινὸ του περίπατο σ' ἕνα ἐξοχικὸ δρόμο, εἶδε μιά μεγάλη πέτρα μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Γύρισέ με ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος».

"Ὁ ἄνθρωπος διάβασε δυὸ φορὲς τὴν ἐπιγραφή, ἔβγαλε τὸ σακάκι του, καὶ μὲ πολὺν κόπο ἐγύρισε τὸν ὀγκόλιθο. Καὶ τότε διάβασε μὴν ἄλλη ἐπιγραφή: «Τώρα ξαναγύρισέ με ὅπως ἦμουν, γιὰ νὰ τὴν πᾶθῃ καὶ ἄλλος κούτος».

Φίγκαρο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— "Ελα μέσα γρήγορα, Μανωλάκη! δὲν βλέπεις πού θὰ βρέξῃ;

— Τώρα ἀμέσως, μαμάκα μου, νὰ προφτάσω νὰ ποτίσω τὶς γλάστρες μου, πρὶν πιάσῃ ἡ βροχή.

Ροδόδακτυλος "Ἡὼς

— Γιατί μοῦ φέρνεις τὰ παπούτσια μου μὲ δεμένη τὰ κορδόνια, Γιαννάκη;

— Ἀκουσα, θεῖο μου, πὼς εἴσασε βιαστικὸς καὶ τὰδεσα ἐγὼ γιὰ νὰ μὴν χασομερήσετε.

Μπαμπᾶς:— Σοῦ εἶχα ὑποσχεθεῖ νὰ σοῦ ἀγοράσω ἕνα ποδήλατο, ἂν ἔπαιρνες καλοὺς βαθμούς. "Εὐὲ ὅμως πῆρες μηδενικά σὲ ὅλα τὰ μαθήματα. Τί ἔκανες ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ ἀντὶ νὰ μελετᾷς;

Τοτός:— Ἐμάθαινα ποδήλατο! Μαγεμένος "Ιππότης

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ ἑσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ ἑξωτερικοῦ.

"Ὁ "Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (15 καὶ 29).

"Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (7,50 καὶ 15).

"Ἡ Ἀπλὴ ζωὴ, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνου, δρ. 8 (1 καὶ 2).

"Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωὴν, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνου, δρ. 8. (1 καὶ 2).

"Ἡ Εὐτυχία, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνου, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Τὸ Θῶμα τοῦ Φθόγου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (9,50 καὶ 20).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Ἀ' Τόμος δρ. 20. (7,50 καὶ 15). Β' Τόμος δρ. 20. (7,50 καὶ 15).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 καὶ 2).

Πρόσας δ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (9,50 καὶ 20).

"Ὁ Πυρετοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (9 καὶ 18).

"Υπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (10,50 καὶ 21).

"Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 4 'Ιουλίου 1934

ΣΩΡΕΙΑ γραμμάτων αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα — σχεδὸν γραμματοπλημύρα. Τὰ παιδιὰ μου τελείωσαν τὶς ἑξετάσεις τους καὶ μοῦ γράφουν. "Ε, θάπαντήσω σήμερα σ' ὅσα μπορέσω καὶ ἄλλα θὰ τάψω γιὰ τὸ ἐρχόμενο, γιὰτί ἔχω καὶ κάμποσες ἀπορρίψεις...

Σὲ συγχάρω, Ἀργάμπελη, γιὰ τὸ certificat κι' εὐχομαι τοῦ χρόνου τὸ brevet Φαντάζομαι τί αὐστηρὲς ἦταν οἱ ἑξετάσεις, ἀπὸ ἀπὸ 150 μαθητῆρες τὸ πῆραν μόνο 18. Κι' εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη πού ἀργήσες νὰ μοῦ γράψῃς καὶ δὲν ἔλαβες φέτος πολὺ μέρος στὴν κίνηση. Δὲν πειράζει, θὰ λάβῃς τώρα πού εἶσαι ἐλεύθερη.

Σιγά-σιγά, Τραγοῦδι τῆς Φλογέρας, θὰ συνηθίσῃς, ὥστε νὰ λύνῃς εὐκολα καὶ τὶς πὺλ δυσκολίες Ἀσκήσεις. Τότε βέβαια θὰ βραβευθῇς καὶ σὺ ἂν τὴν Κεραλλονιτοπούλα, πού περιμένω, πὲς της, τὴ φωτογραφία της. Δὲν ἀμφισβᾶλλω πὼς οἱ διαγωνισμοὶ θὰ πῆγαν καλὰ καὶ περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα.

Δὲν θυμᾶμαι, Ἀσπρὸ Ἀραπάκι, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ σοῦ ἀπάντησα ἀργότερα, γιὰτί κι' αὐτὸ τὸ γράμμα, πού μόλις σήμερα ἤρθε ἡ σειρά του γι' ἀπάντησιν, τὸ ἔλαβα σχεδὸν πρὸ ἐνός μηνός. Ναι, κατὰ λάθος στὸ κομμάτι σου πού δημοσιεύθηκε («Τὸ σκυλάκι μου») μῆλκε ἀπὸ κάτω τὸ ψευδώνυμο Ἀσπρὸς Ἀράπης, ἐνῶ σὺ εἶσαι Ἀραπάκι. Διόρθωσα τὸ γρίφο σου ὅπως τὸν ξανάστειλες.

Δὲν ἀμφισβᾶλλω, Ἀγκάθι, γιὰ τὰ αἰσία ἀποτελέσματα. "Ὅσο γιὰ τὴ στενοχωρία σου πού ἀναβλήθηκε αὐτὸ τὸ ταξίδι στὴν Πελοπόννησο, μοῦ φαίνεται πὼς κι' ἕνας γάμος ἀγαπημένης συγγενίσσας δὲν εἶναι λιγώτερο εὐχάριστο καὶ διασκεδαστικὸν πράγμα. Δὲν πειράζει λοιπόν, κρύψῃς τὴν δρεβὴ σου γιὰ τὸν χρόνον, νὰ ἰδῇς τίς ἀρχαιότητες τῶν Μυκηνῶν καὶ τοῦ Μυστρά.

"Ἀ, τί ὠρατὰ πού θὰ περάσῃς πάλι, Ρεζεντά, στὸ ἀγαπημένο σου χωριουδάκι πᾶνω στὸ βουνό! Μακάρι νὰ μποροῦσα νὰρθῶ κι' ἐγὼ, ἀπὸ τόσον εὐγενικά μὲ προσκαλεῖς, ἀλλὰ πὼς νὰρῇσω τὰ παιδιὰ μου, πού θέλουν καὶ Σάββατο φυλλάδι; Ἀλήθεια, ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ὁ κ. Ξενοπούλου ἤρθε στὴ Σπάρτη; Μπά, δὲν τὸ κοῦνησε ἀπὸ δῶ. "Ὅστε κι' ἐκεῖ νὰ ἦσουν, δὲν θὰ τὸν ἐδῶλες...

Χαίρω πολὺ, Ψεῦτινο Γέλιο, πού θὰ λαβαίνεις τώρα μέρος σ' ὅλη τὴν κίνηση. Γιὰ Μικρὰ Μυστικά, νὰ δημοσιεύσῃς μιά Μ. Ἀγγελία ὅπου νὰ λές μὲ ποιὲς ἐπιθυμίες νὰνταλλάξῃς, ἂν δὲν θέλῃς μὲ ὅλες. Ἡ προθεσμία τῶν Ἀσκήσεων ἔληξε, ὥστε αὐτὲς πού ἔχεις κάνει θὰ τὶς φυλάξῃς γιὰ τὸν χρόνον. Καμμιά φορά δὲν φταῖε τόσο τὸ χαρτί, ἀλλὰ ἡ πέννα καὶ τὸ μελάνι. Γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοῦ πῶ ὅταν θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του.

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια, Πειραιωτάκι, ἀπορῶ ὅμως τί τὰ θέλεις τὰ λα περιδικὰ, ἀπὸ νοιούβεις τόσο τὸ ξεχωριστὸ θέληγτρο τοῦ δικοῦ μας. Ἀλλὰ θὰ εἶσαι ἀπὸ κείνους πού διαβάζουν καὶ εὐτυπο πού πᾶφτε στὰ χέρια τους. "Ετοιμάσες καὶ στὸν «Ἐβδομαδιαῖο Τύπο» τὸ διήγημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Ἐντεκα χρόνων» καὶ τὴ συνέντευξιν πού τοῦ πῆρε ὁ κ. Μπασιζᾶς. Θὰ πῶ στὸν κ. Τέλλο ἄγχα πόσο σοῦ ἄρεσε καὶ σὲ συγγένῃς ἡ ἐπιστολή του. Μπράβο πού δὲν ἀπογοή-

τεύθηκες ἀπὸ τὶς συνεχεῖς ἀπορρίψεις ἀλλὰ στέλνεις κι' ἄλλο κομμάτι. "Ὁ ἐπιμένων νικά.

Ἀλήθεια, Ἀντίο Μαστέλλο, ἤρθε στὴν Ἀθήνα καὶ ντράπηκε νὰρῇς καὶ στὸ γραφεῖο μου νὰ σὲ γνωρίσω; Κι' ἡ Μορέλλα μαζί σου; Περτέρω μοῦ φαίνεται, ὅχι μόνο γιὰτί ἐνδομῆς πὼς ἔχεις περισσότερο θάρρος, ἀλλὰ καὶ γιὰτί ξέρω πὼς ὅταν εἶναι μαζί δυὸ ντροπαλοὶ, ὁ ἕνας ἐνθαρρύνει τὸν ἄλλον... Οἱ Ἰσῶτιμοι ἔχουν μόνο τὸ δικαίωμα νὰγορᾶζον ἕνα τόμο μου μ' ἐκπτώσῃ μεγαλύτερη ἢ μικρότερη ἀνάλογα μὲ τὸ βραβεῖο τους. "Ὁ ὀδηγὸς τὸ λέει καθαρώτατα κι' ἀπορῶ πὼς δὲν τὸ βλέπουν τὰ παιδιὰ μου καὶ μὲ κάνουν κάθε τόσο νὰ λῶ τὰ ἴδια.

Καὶ σὺ Παπαρούνα; "Οχι, τὸ μόνο πού δικαιώσαι εἶναι νὰγορᾶζῃς ἕνα τόμο μ' ἐκπτώσῃ 15 δραχμῶν. "Ὅσῳπολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμματάκι σου καὶ περιμένω ὅσα μὲ ὑπόσχεται γιὰ τὸ καλοκαίρι. Μιά παράκλησιν μόνο: νὰ μοῦ γράψῃς πὺλ καθαρά καὶ μὲ πὺλ σκούρο μελάνι.

Καταχρῶμενη ἡ Παλαῖα Ἑλληνίς: τελείως τοῦς διαγωνισμοῦς της καὶ φεύγει γιὰ τὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ μένῃ τρεῖς μῆνες καὶ δὲν θὰ διαβάξῃ παρὰ τὴ Διάπλασιν «πὺλ τόσο τὴν ἀγαπᾷ». Ναι, μὰ μὲ μοῦ γράφῃ κιόλα κάπου-κάπου. Ἐλαβα καὶ τὶς λύσεις.

Δουλοῦδενία Ὑπαρξίς, πολὺ καλὴ αὐτὴ ἡ εἰκόνα «παιδιοῦ ἐκ τοῦ φυσικοῦ» καὶ θὰ τὴ δημοσιεύσω. Σημείωσα μάλιστα ἀπὸ πῶς τὸ ψευδώνυμό σου, γιὰ νὰ μὴν τὸ ξεχάσω ὅπως συνέβη μὲ τὶς ἄλλες δυὸ. Γι' αὐτὸ ὅσοι μοῦ στέλνουν εἰκόνας πρὸς δημοσίευσιν, πρέπει νὰφίνουν λίγο περιθώριο καὶ νὰ γράφουν τὸ ψευδώνυμό τους: ἔτσι δὲν θὰ γίνετο ποτὲ λάθος. Γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν ξέρω, γιὰτί δὲν τὸ διαβάσα ἀκόμα. Ἐχε ὅμως ἐμπιστοσύνη. Ἀδύνατο νὰ σοῦ τὸ ἀπορρίψω ἂν εἶναι καλὸ, ὅπως καὶ ἀδύνατο νὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνω ἂν δὲν εἶναι. Ἐξαιρέσεις δὲν κάνω, ὅλα τὰ παιδιὰ μου τάγαπῶ τὸ ἴδιο καὶ δὲν πρέπει νὰ κρίνῃς ἀπὸ ἀπλῆς συμπτώσεις...

Δὲν πειράζει, Χίμαιρα, φτάνει πού εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά. Φαντάζομαι, ἀλήθεια, τί ἐντύπωσιν θὰ σοῦ ἔκαμε ἡ ἐλληνικὴ ταίρια πού εἶδες στὸν Κινηματογράφον μὲ τὴν Ἀθήνα, τὴν Ἀκρόπολιν, τὸ Στάδιο καὶ τόσα τοπία τῆς πατρίδας σου, πού δὲν τὴ γνωρίσεις ἀκόμα. "Ε, κάποτε θὰρῇς νὰ τὴν ἰδῇς, καὶ βέβαια αὐτὴ θάναί ἡ πὺλ εὐτυχισμένη ἡμέρα τῆς ζωῆς σου. Τὸ κομμάτι σου τὸ ἔλαβα. Τώρα πού δὲν ἐμποδίζει πᾶς τὸ μάτι, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ἀψεναντίας, Αἶλ, τὰ γράμματα ἐκείνων πού μοῦ γράφουν πὺλ τακτικά—«τὼν ἰδίων καὶ τῶν ἰδίων» ὅπως λές—μ' ἐνδιαφέρουν περισσότερο, γιὰτί ἡ συχνὴ ἀλληλογραφία μὲ κάνει νὰ τοὺς γνωρίζω καλύτερα, νὰ τοὺς παρακολουθῶ. Γι' αὐτὸ, βλέπεις, σ' ὅλους πού μοῦ γράφουν πρῶτὴν φορά, συνιστῶ νὰ ἐξακολουθῇσιν τακτικά. Μάθαμε ἐπιτέλους ἀπὸ πὺλ ὀνομάσθησαν ἔτσι οἱ Ροταριανοί, γιὰτί αὐτὸ πού εἶδες στὸ περιοδικὸ ἐκείνου μοῦ φαίνεται θετικό. Κι' ἂς τὸ ἀκούσουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι: «Τὰ πρῶτα μέλη τῆς εταιρείας δὲν εἶχαν στὴν ἀρχὴ μόνιμο οἶκον καὶ μαζεύονταν ἐκ περιτροπῆς (ἀγγλ. rotary) στὴν οἰκίαν ἐνός ἐκείνου, ὅπου γευματίζαν ἀδελφικά καὶ συζητοῦσαν».

Μὲ χαρά, Πορθὺμ τοῦ Εὐρίπου, ἔλαβα γράμμα σου ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ κι' ἔμαθα πὼς πρόκειται νὰ ἐρθῇς ἐδῶ, νὰ σὲ γνωρίσω κι' αὐτὸ κοντά. Νὰ ζητήσῃς καὶ τὸν κ. Φαίδωνα καί, ἂν εἶναι στὸ

σπίτι, θὰ σὲ δεχθῇ (αὐτὸ πᾶς στὴν τύχη). Ἀλτροῦστῃς εἶναι τὸ ἐναντίον τοῦ ἐγωῦστῃς, ἐκείνος δηλαδὴ πὺλ ἀγαπᾷ, ὅχι τὸν ἑαυτοῦ τοῦ μόνο, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους. Ἡ λέξῃ εἶναι ἀπὸ τὸ λατ. alter, πού σημαίνει: ἄλλος. Ἑλληνικά φίλαλος (ἀλλὰ λέγεται σπάνια) καὶ φιλαλληλία ὁ ἀλτροῦστῃς. πού εἶναι πάλι τὸ ἐναντίον τῆς ἐγωπάθειας.

Καὶ περίεργο παθαίνει ἡ Σφίγξ: Σκέπτεται, σχεδιάζει ἕνα κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα, κι' ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ γράψῃ, λαβαίνει τὸ φυλλάδιό μου καὶ βλέπει στὴ Σελίδα ἕνα κομμάτι μὲ τὸ ἴδιο, ἀπαράλλαχτο θέμα, γραμμένο ἀπὸ ἄλλον. Αὐτὸ τὸπαθῃς δυὸ φορὲς ὡς τώρα καὶ μὲ ρωτᾷ μὴν εἶναι κανένα εἶδος τολεπαθείας. — "Ὁχι, δὲν τὸ πιστεύω. Ἀφοῦ ἔγινε μόνο δυὸ φορὲς, εἶναι ἀπλὴ σύμπτωση. Κι' ἐξηγεῖται πολὺ εὐκολα, γιὰτί τὰ πρωτότυπα θέματα εἶναι σπάνια κι' ὅλοι ἀπάνω-κάτω γράφουν τὰ ἴδια. Τῆς ἔστειλα 5 τετράδια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναμένεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναμένενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1934.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Βοεροπούλαν** (σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία· ἔλαβα τίς λύσεις· ναι, τώρα νὰ μοὺ γράψῃς πὶὸ συχνά·) **Ριρὴν** (δὲν πειράζει, θὰ ξεκουραστῇς τώρα στὴν ἐξοχή· ὁ κ. Σ. χάρηκε γιὰ τὴν ἐπιτυχία σας στὴν παράστασι τῶν «Φοιτητῶν»· τὸ ἤξερε πῶς θὰ παχθοῦν, γιατί ὁ κ. διευθυντῆς τῆς Σχολῆς τοῦ εἶχε ζητήσει τὴν ἀδεια. δὲν φανταζόταν ὅμως πῶς θὰ παίξουνταν τόσο καλά·) **Δάμωνα** (αὐτὰ εἶναι τὰ κωμικοτραγικὰ ἀποτελέσματα τῆς καλοκαιριάτικης βροχῆς, ποὺ τοὺς βρίσκει δολοὺς ἀπροετοίμαστους νὰ τὴ δεχθοῦν, μὲ λινὰ ρούχα, ἄσπρα παπούτσια, χωρὶς ὀμπρέλλα κτλ. ἀλήθεια, μερικοὶ ποὺ δὲν ξέρουν καλά τοὺς κακονομοὺς, στέλνουν δυὸ κομμάτια μαζί γιὰ τὴ Σελίδα· ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία ὅταν καὶ τὰ δυὸ εἶναι γι' ἀπόρριψη·) **Μαῖην Καράπα** (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ δεύτερο ξεσπάθωμα· πῶς εἶναι δυνατό νὰ μὴ σ' εὐχαρίστησα γιὰ τὸ πρῶτο; μὴ δὲν τὸ εἶδες; ὅπως δὴποτε εἶσαι πολὺ καλὴ ποὺ παρέδλεψες καὶ φρόντισες πάλι γιὰ τὴ διάδοσή μου, πρᾶγμα ποὺ μαρτυρεῖ ἀληθινὴ ἀγάπη· γράψε μου, μὴν περιμένῃς νὰ ξεσπαθώσῃς γιὰ νὰ μοὺ ξαναγράψῃς·) **Πύρρον** (περιμένω γράμμα σου ἀπ' τὸ χωριό·) **Ρεβολτὲ** (περιμένω νὰ μοὺ ξαναγράψῃς περισσότερα ὅταν θάσαι στὸ σπίτι σου·) **Ἰερὸν Βράχον** (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ ποὺ θὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνηση· νὰ μοὺ γράψῃς ἀπὸ τὴν ἐξοχή, ὅταν θάρχει ἀπὸ καὶ κάποιος γιὰ νὰ ρίχνῃ τὸ γράμμα σου στὸ ταχυδρομεῖο·) **Σ. Κ. Ξυστούρη** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) **Ποντικὸν τῶν Λουτροπόλεων** (ἔστειλα·) **Ἀρετὴν Ν. Ἀργυροῦ** (καλὸ ταξίδι. συγχαρητήρια καὶ θερμὲς εὐχαριστίες γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· θὰ μοὺ γράψῃς κι' ἀπὸ τοὺς Παζοὺς;) **Κ. Χ. Τοράκη** (σοῦ εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία καὶ περιμένω·) **Χρυσόμειρο**, **Ταξιδιώτην** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Ἰουλίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 270οῦ Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 7 Σεπτεμβρίου.

370. Λεξιγράφος

Ἀξίωμα τὸ πρῶτο μου εἶν' ἀνώτατο, Τάλλο μου ὁ τόπος· μὴ στὴ γενικὴ — Ὅπου ἀγοράζεις καὶ πουλάς. Κι' ἓνα τρανὸ φιλόσοφο γνωστότατο, Ποὺ τὸν γεννοῦν τὰ δυὸ αὐτὰ μαζί, Κοιτάξεις τώρα καὶ γελάς.

Τρύπα στὸ Νερό

371. Μεταγραμματισμός

Κάνω κόπο στὰ χαμένα, Λὰ νὰ βγάλω, ΠΙ νὰ βάλω : Δέντρο ἦτανε τὸ ἓνα, Δέντρο εἶναι καὶ τὸ ἄλλο.

Κερκυραϊκὸ Ζιζάνιο

372. Στοιχειοτονόγραφος

Τὸ κεφάλι σου σκεπάζει, Ἐνα γράμμα μόνο ἀλλάζει Καὶ τονίζεται στὸ τέλος.

Κι' ἄντρας γίνετ' ἐθνικός, Πατριώτης... μυστικός, Κόποιος Ἐταιρείας μέλος.

Κομήτης

373. Τονόγραφος

Φιλόσοφο ἀπ' τὴ Λάμψακο Στὸ τέλος τὸν τονίζω Καὶ γιὰ στρατιώτες οἰκίημα Μὲ τοῦτο μόνο χρίζω.

Πρίγκιψ Σερβίν

374. Κλίμαξ

Π — Σ
Π — — Σ
Π — — — Σ
Π — — — — Σ
Π — — — — — Σ
Π — — — — — — Σ
Π — — — — — — — Σ
Π — — — — — — — — Σ
Π — — — — — — — — — Σ
Π — — — — — — — — — — Σ
Π — — — — — — — — — — — Σ
Π — — — — — — — — — — — — Σ

Κάθε παύλα εἶν' ἓν γράμμα. Ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: ἐπίρρημα, μέλος, πόλις νήσου, νεοῦ ἑλλην λογοτεχνίας, μέγας ἐφευρέτης, ἀρχαῖος ποιητής, ὁμηρικὸς ἦρωας, εἰς τῶν ἐπὶ σοφῶν, βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ (τὸ οἰκογενειακὸν τοῦ ὀνόματος), τὴν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 16

185. Ἐλαφος (ε, λα, φῶς). — 186. Ἡλίας-Ἰλιάς. — 187. Νῦξ-νῦν. — 188. Ἡ στάμνα. — 189.
Κ Ρ Α Ν Α Ο Σ 190. ΒΑΛΛΩΡΙ-
Υ Α Α Ο Ι ΤΗΣ (Ἀραβία, Λά-
Λ Α Τ Λ Α ρισσα, ὄρα, Ρωσ-
Ι Ο Κ Α Σ Τ Η σία, Ἴσας, Τάρας,
Σ Τ Λ Μ Ν Ἡώς, Σωτήρ). —
Σ Τ Ι Ο 191-195. Διὰ τῆς
Α Σ Τ Α Κ Ο Σ διφθόγγου ΑΥ:
Παῦλος, αὐλὴ, θαῦμα, παῖσις, αὐτός.
— 196. ΔΡ - Κ - ΒΣΛ = Διάρει καὶ βα-
σίλευς. ΝΝ - ΓΜΝ - Π = Νοῦν ἡγεμόνα
ποιοῦ (ΔαΝία, ΡίΝη, ΚόΓγον, ΒοΜός,
ΣιΝά, ΛαΠλάς). — 197. ὉΝ οὐ τύπτει
λόγος τύπτει ράβδος. — 198. Ὅποιος
προσέξῃ θὰ μὲ λύσῃ (ὀπή, ὥς, πρὸς
ἔξη, θ' α μ' ε, λ' εἰς ι).

Πῶς θὰ περάσετε πὶὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, — ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μένετε, — γιὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἓνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, 1929 ἕως 1933, ποὺ ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-
λευθῇτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ
περάσετε **ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**

ραννος τῶν Ἀθηνῶν περιώνυμος, νεοῦ ἑλ-
λην διηγηματογράφος, ὁ καταγινόμενος
μὲ κάποιαν ἐπιστήμην, νεοῦ ἑλλην ἱστο-
ρικός.

Σαρλῶ

375. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Νῆσος
2 5 6 7 8 = Ὠραῖον
3 4 3 5 7 8 = Πτηνόν
4 8 = Ζῶον
5 2 6 2 5 = Προφήτης
6 2 8 7 8 = Ἄλλη νῆσος
7 1 7 8 = Ἐξόγκωμα, κόμβος
8 4 3 7 5 = Καρπός

Ἀσκληπιδὸς

376-380. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

δέμα, Ἐλένη, ἄγαν, Ἡρα, ἀβρός
Ἀβῶα Ὑπαρξίς

381. Φωνηεντόλιπον

τ - πδς - λλνν
τέλλος Ἀλκίς

382. Γεῖφος

ελελελ ηγηνγγ ηγ
ελ ηγ ηγ
κ' ελελ ὦν ηγ ηγ ηγ ηγ τὸ
ελ ηγ ηγ ηγ
ελελελ ηγηνγγ ηγ ηγ
Πειραιωτάκι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΔ'—342]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετρά-
δια· στείλατε εἰς Δ/σιν: Ἰωάννην Πα-
πανικολάου, διὰ Ποντικὸν τῶν Λουτροπό-
λεων, Τρίπολιν.

Ποντικὸς τῶν Λουτροπόλεων

[ΛΔ'—343]

Τάσο Λούζη, Διχουδίτσκα, Φίλημα Σκιάς,
Ταφνοῦλα, Μύρον τ. Ἀνέζα,
Μιράντα, Θέλα, Κέρινη Κούκλα, Χωρίς
Φτερά, Βατρικὴ Σταμέλλου καὶ ἀπὸ ὅλα
τὰ ἄλλα ἀγαπητὰ Διαπλάσσοῦλα περιμέ-
νου με συμμετοχὴ στὸν τριδραχμο καλλιτε-
χνικὸ μας Διαγωνισμὸ Τοπείων. Δ/ση: Κική
Δαλιώτου, Οἰκονομικὴ Ἐφορεία. Κέρκυρα.

Πειγκίπια τῶν Δολλαρίων

Ταξιδιώτης

[ΛΔ'—344]

Ὅσοι ἔχουν παράπονο ἀπὸ ἑμένα πῶς
μοὺ ἔστειλαν γράμμα ἢ τετράδιο καὶ
δὲν τοὺς ἀπάντησα, νὰ μοὺ τὸ ποῦν γιὰ νὰ
τοὺς γράψω.

Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου

[ΛΔ'—345]

Ενεκα ἐλλείψεως Δ/σως δὲν ἔλαβα
τίποτε τοῦ πρώτου Διαγωνισμοῦ. Προ-
κηρύσσω δεύτερον μνηστὶο διδραχμο ἡθο-
ποιῶν Φαρμακτεῶν Παῖπότη, Κέρκυραν,
διὰ:

Μαργιολάνι

[ΛΔ'—346]

Μέρτζια = Κοντζῆ. Ἀλληλογραφῶ μὲ
ὅλους-ες. Στείλτε: Κ. Σβάρνα, Σβ-
ρον, διὰ: Σφίγγα τῶν Πάγων